

Петьо Добринов

Тайната на астероидния
пояс

1.

Патрулният кораб, осигуряващ безопасното прекачване на малката група затворници от астероида, увисна в стационарна орбита, докато изчакаше свързващият ръкав да се скачи със шлюза в сектора за задържаене ЕЕ-38. Почти достигащият 250 метра ръкав беше стар и свързващите го секции бяха започнали да проявяват признаци на износване. Разгъването от повърхността на малкия астероид често се прекъсваше от внезапно отказал да функционира кибернетичен механизъм в основната автоматична програма. А всъщност свързващият ръкав, както и всичко останало беше с максимално опростено устройство, което при разгъване би трябвало да работи безотказно.

Ръкавът представляваше широк тунел, състоящ се от множество скачени една за друга подвижни платформи, които подобно на мембранна, се разгъваха плавно.

Разгъването почти завърши и последната платформа от тунела изсъска едва доловимо във вътрешността на кораба. Последва залепване и операцията завърши.

От командния център изравниха налягането в ръкава и изчакаха реакцията на затворническата колония на астероида. А тя се забави значително по-дълго, отколкото очакваха в патрулния кораб.

Капитан III разряд Джулитас изпадна в онова състояние, което за самия него бе най-неприятното – бавно нарастващо нетърпение и раздрънение. През дългата си двадесетгодишна работа като капитан на патрулни кораби бе извършил стотици транспортирания на затворнически групи от един астероиден затвор на друг. И никога досега не бе имал проблеми с прехвърлянето. Поне до този път. Първите обезпокоителни признаци на забавяне го принудиха да прегледа с нежелание бордовия главен компютър над главата му в пилотския стол. Разпределението на времето по отделните фази на прехвърляне бе строго определено и стриктно спазвано. За всяко отклонение от установеното време бордовият компютър на кораба автоматично внасяше промени в програмата. Това от своя страна довеждаше до нежелани последствия за капитана на кораба. През цялата си кариера на патрулните кораби бе имал едва три закъснения във времето на прехвърляне и познаваше добре досадното и нетърпимото за натурата му време, прекарано в обяснение пред Централната комисия по прехвърлянето на затворнически групи от

астероидните затвори и в поправка на докладите си. Затова в случая раздразнението му заплашваше да прерасне скоро в ярост.

След като провери набързо данните, установи, че нещо действително не бе в ред. Осъзна го, когато последната скачваща платформа на свързващия ръкав се залепи за борда с цели осем минути закъснение. А това бе много. Чудовишно много. Никога досега не му се бе налагало да чака толкова дълго. Предишните три пъти стигаха едва до минута закъснение, но този път – цели осем!

Извъртя се в подвижния стол пред контролния пулт и натисна бутона за връзка с техническия екип в шлюз ЕЕ-38. Отговори му мек мелодичен женски глас:

– Главен техник Лорейн. Какво ще заповядате?

– Лорейн! – изръмжа той в комутатора. – Някой ще ми обясни ли какво става?

Последва пауза. Със сигурност и те не знаеха какво точно става. Той конкретизира въпроса си:

– Защо свързващият ръкав закъсня с осем минути?

– Не ми е известно, капитане – отвърна тя. – Въпреки, че закъснението е голямо, би трябвало да има някакво логично обяснение, което и търся.

– Някой свърза ли се с астероида?

– Не. Вие сте този, който има право да го направи...

На Джулитас му се прииска да изругае, но се сдържа и отсече:

– Добре. Продължавайте с работата си. Ще видя какво мога да направя.

Изключи връзката и се облегна замислено. Можеше да избере пряк видеоконтакт с астероида, стига това да не влизаше в разрез с програмата на бордовия компютър.

Задейства нужната програма за директна връзка с центъра на астероида под тях и зачака. След десетина секунди върху главния екран се появи кратко съобщение, което самият компютър повтори гласно:

„Видеоконтакт с астероида – невъзможен!“

„Комуникаторът на астероидната колония – нефункционален!“

Това го накара да се изпоти малко. Нервно набра повторно командата за връзка. Отново се появи същото съобщение!

Джулитас губеше търпение. Опита пак. Надписът все така си стоеше върху екрана. Опита отново, обзет вече от откровен гняв. Същият обикновен на пръв поглед надпис, набиващ се все повече в съзнанието му. Ставаше нещо нередно там долу и той го усещаше все по-силно.

Бяха изминали още четири минути след скачването на ръкава за борда, когато за негова изненада се включи приемникът от шлюза за задържане и из пилотския мостик се разнесе уплашеният глас на главния механик:

– Капитане! Имаме проблем! Тук става нещо! Не знам какво точно, но ми се струва, че в ръкава има движение.

– Какво? – Джулитас хвърли бърз поглед на малка колонка в малко екранче с данни отдясно на рамото си. – Но това е невъзможно! Все още не сме изравнили гравитацията. А и налягането е по-високо. Не могат да започнат прехвърлянето без нас.

– Но ви казвам това, което ми показват уредите. Няма съмнение, че към шлюза се приближават хора.

На капитана му се стори глупаво да задава подобен въпрос, но не се стърпя и запита:

– Затворниците?

– Не знам. Които и да са, трябва да направим нещо.

Джулитас обмисляше трескаво ситуацията. Щом в ръкава се движеше хора, тогава ставаше нещо наистина нередно и за първи път в съзнанието му изникна мисълта за предстояща опасност. Нямахше представа кои можеха да бъдат в ръкава. При стандартното прехвърляне бордовият компютър контролиреше всичко, като само предоставяше нужната информация за това върху екраните на капитанския мостик. В този случай обаче това не стана. Ако бяха започнали прехвърлянето преждевременно, трябваше да съгласуват действията си с тях или бордовия компютър.

Нито главният компютър на астероида, нито някой от главния център бе направил подобно нещо.

Връзката все още беше на линия и неспокойният глас на главния механик го изтръгна от мислите му:

– Капитане. Групата се приближава. След около две минути ще бъдат тук. Движат се прекомерно бързо в ръкава. Които и да са, могат сериозно да се наранят, ако се ударят в някои от стените.

– Изравнихте ли гравитацията?

– На път сме. Все още е по-висока с едно „g“, но ще се изравни едновременно с налягането.

– Добре. Няма значение какво става. Искам от вас незабавно да осигурите патрулния екип. Членовете му да бъдат пред вратата на ръкава. Въръжени!

– Опасявате ли се за нещо? – Гласът ѝ стана привидно спокоен. Ако включеше видеоконтакта с нея, щеше да придобие по-ясна представа за

състоянието ѝ. Но това сега не го интересуваше. Включи бордовия компютър за управление на кораба и се стрелна към вратата. След минута се озова в транспортното звено, откъдето се пренесе директно в шлюза за задържане.

Когато вратата на асансьора се отвори, той направи само крачка напред, защото едновременно с това нещо проблесна над главата му и стопи част от метала, като проби дълбока дупка в нея. Джулитас не бе имал много случаи в живота си над главата му да профучи плазменият откос на йонен пистолет. Въпреки това, светкавично се хвърли на пода по корем. Вдигна поглед нагоре и... замръзна. На двадесетина метра пред него, пред зеещата разтопена врата на ръкава стояха с мрачно изражение на лицата осем, стискащи в ръцете си познатото смъртоносно оръжие души, чиито погледи се отместиха от малката патрулна група, стояща с вдигнати до стената ръце, и се спряха върху него. Не беше трудно да се досети кои бяха. Познати много добре черни дрехи с малка сребърна емблема на всяка дясна ръка. За първи път в своята работа Джулитас се изправяше лице в лице с въоръжени затворници, насочили оръжия към него. Ужасната мисъл, че положението, в което се намираше, щеше да доведе до всевъзможни събития с негативни за кораба и екипажа му характер, го накараха да впие изпитателен поглед в първия от затворниците, който преди миг беше стрелял над главата му.

С все така насочено към него оръжие мъжът пристъпи крачка напред от групата и с бавен, дрезгав глас отсече враждебно:

– Станете! Бавно!

Джулитас се подчини. Съзнанието му анализираше трескаво ситуацията, търсейки същевременно начини за овладяването ѝ. Мислите му обаче се стопиха в зловещата фраза, която онзи изграчи:

– Капитане, от този момент корабът преминава в наши ръце. Предупреждавам ви най-сериозно да избие от главата си всякакви планове за съпротива. Само ще усложните още повече положението си. Разбрахте ли ме добре?

– Кой сте вие? – изсъска Джулитас в изблик на бяс от безсилието си и хвърли отровен поглед към останалите затворници, стоящи безмълвно зад водача си. Последният изрече натъртено:

– Казвам се Летан Олдроски и това засега е единственото, което ще ви кажа. Повече не ви е нужно.

Подтискайки желанието си да скочи и да забие пръсти в гърлото му, Джулитас попита гневно:

– Какво искате?

Летан Олдброски, както се бе нарекъл мъжът, отвърна със злорада усмивка:

– Излишен въпрос, защото вероятно се досещате какво искаме: да се махнем от това място под нас. Не искам никога повече да стъпя на астероиден затвор. И както сам виждате, желанието ми е на път да се изпълни. На мен ми трябваше кораб, а вие се оказахте толкова великодушен, че ми осигурихте превоза към свободата.

– Боклук! – спонтанно изрази Джулитас цялото си мнение за стоящия отсреща му.

Веждите на затворника се свъсиха над челото му и той поклати предупредително пистолета.

– Внимавайте с лексиката си, капитане. Не бих желал да убивам някого на този кораб, най-малко вас. Но повярвайте ми, ако реша да го направя, няма да се поколебая. Ще ви превърна в пепел в мига, в който си отворите устата за още един подобен епитет.

Джулитас стисна устни. Знаеше, че е безсилен да стори каквото и да било. Патрулният екип, стоящ до стената, не можеше да направи нищо, за да се противопостави на престъпниците.

Накрая реши да се примири с положението, поне временно, докато успее да намери начин да си възвърне контрола върху кораба. Всичко, дори и животът на екипажа, зависеше от неговите действия.

– Какво искате? – Запита той с твърд и уверен тон.

– А-а, ето че стигнахме до най-важното. – Летан поклати одобрително глава. – Виждам, че сте схватлив. – Изпусна шумно въздух през зъбите си и след кратка пауза отвърна:

– Засега само ще изискам от вас да предадете целия контрол върху кораба на нас. Предайте и оръжието си и...

– Вече е ваше!

– ...и стойте мирни и кротки, докато не напуснем кораба, когато му дойде времето... Но стига приказки. Моите другари са изморени. Имат нужда от душ и няколко часа сън.

– Ще се погрижа за това – отвърна с мрачно примирение Джулитас и хвърли презрителен поглед към седемте човешки същества покрити с прах и мръсотия.

– Много добре – кимна удовлетворено Летан. – За всеки случай ще трябва да взема предпазни мерки за безопасността ни. Офицерите ви ще останат затворени в шлюза до второ нареждане. Междувременно се обадете в командния мостик и наредете незабавно да откачат скачващия ръкав от кораба. А вие се подгответе да го изведете от орбита по най-

бързия начин.

Джулитас схвана мисълта му. Искаше по най-бързия начин да се омете от астероида. Каквото и да бяха направили на него, за да се доберат до тук живи и въоръжени, все някак в бързането си трябва да бяха допуснали някоя грешка. Ако някой член на персонала долу бе в състояние да се свърже с една от космическите станции около главните астероиди, нещата можеха да загубеят за бегълците. Надяваше се само тези животни да не бяха направили касапница с хората от персонала. Подобни главорези бяха способни на всичко, всичко за да получат свободата си. Астероидните затвори бяха най-мрачните и злокобни места в Слънчевата система. Представляваха катакомби, кръстосани от стотици тунели и мини, водещи в най-различни посоки. Денонощната изнурителна работа в мините бе изключително тежка и въпреки техническите средства, които се използваха, физическото и психическото натоварване през 16 часовия работен ден, който осъдените прекарваха напъхани в скафандри и пръснати из всички тунели, стигащи до няколко километра дълбочина, оказваха пагубно влияние върху човешката им същност.

Джулитас не хранеше никакви илюзии в това отношение и затова набързо разпореди откачването от свързващия ръкав. След това под контрола на дулото на оръжията на хората на Летан изведе кораба от стационарна орбита. Патрулният 50 метров кораб от среден клас „Арон“ под действието на плазмения си двигател се издигна на седем километра от повърхността на астероида.

След маневрата Джулитас се обърна въпросително към Летан, който се бе разположил удобно на едно от пилотските места.

– Ами ръкава?

Затворникът плъзна разсеяно поглед от върха на пръстите си към страничния илюминатор, където малко над повърхността се плъзгаше успоредно с движението на кораба старият ръкав. Сигналните светлини обсипали стените му проблясваха като микроскопични рояци от изтощили се генератори на прожектори на спътника.

Летан изкриви долната си устна в гримаса на безразличие. После махна с ръка.

– Остави го! Нека си витае там.

Джулитас се втренчи в него. В ума му проблясна злокобното подозрение, че персоналят на астероида е избит.

– Но свързващият ръкав трябва да се прибере обратно. Без него връзката на астероида с външния свят е невъзможна!

– Не ме интересува – отрязва го безцеремонно Летан. – Нека да се

рее в орбита. Все някой ще го прихване.

Сега вече Джулитас се убеди, че седи срещу напълно безкрупен човек. Не знаеше какво престъпление бе извършил, за да го затворят на Итака-8, най-отдалеченият и труднодостъпен астероид с диаметър ненадвишаващ 50 км, но това, на което обричаше хората долу, защото не бе възможно да са избити всички до един, си бе проява на чист садизъм. Свързващият ръкав бе единственото средство за връзка с корабите на флота. На Итака-8 никога не кацаше кораб. Поради особено строгия режим на охрана в орбита около астероида през дълги интервали от време навлизаха само бойни кораби. А иначе съществуваше възможност едно на хиляда, близо до астероида да премине някой друг тип кораб. Ако това въобще се случеше, то се касаеше за контрабандистки кораби, чиито капитани, в стремежа си да запазят непокътнат товара си, избираха подалечни и ненаселени райони от астероидния пояс, където патрулните кораби на Астероидната федерация за защита на космическото пространство не можеха да ги засегнат.

Безуспешният му опит да се свърже с астероида му подсказваше, че беглеците бяха разрушили или частично блокирали комуникационните средства за връзка. Нищо чудно, че достъпът до сателита на астероида му бе отказан. Първото нещо, което Летан и хората му трябва да бяха направили при бягството си, бе да парализират цялата комуникационна мрежа. По този начин възможността на някой от охраната да повика помощ или да се свърже с главната база на Затворническата гилдия на Херкулина или на отрядите за бързо реагиране на Церера се свеждаше до минимум.

Леденостуденият и същевременно дрезгав глас на Летан прогърмя до него, изтръгвайки го от размишленията му.

– А сега е време да се махнем от това място. Готови ли сте за корекциите на полета?

– Свършвам.

Всеки полет на патрулните кораби, извършващи прехвърляне на затворнически групи от един астероид на друг, предварително се програмираше още преди излитането. Бордовият компютър внасяше програма, която самият той по-късно следваше. Полетът на кораба се направляваше през цялото време от него. Капитанът се задължаваше само да следи за правилното изпълнение на програмата на полета. Ако не бяха станали сегашните непредвидени събития, корабът автоматично щеше да се насочи към Виктория-астероида, на който трябваше да бъдат преместени затворниците. Но при новосъздаденото положение

управлението на кораба трябваше да се извърши ръчно отсега нататък. Джулитас препрограмира първоначалната програма.

Когато приключи, се обърна към Летан:

– Програмата е готова. Можем да преминем на ръчно управление.

Очите на престъпника заблестяха.

– Чудесно! – После той стана и се приближи до навигационната карта, изобразена графично върху един от екраните. Посочи с пръст една малка точка от нея и каза припряно: – Знаеш ли какво е това?

Джулитас се наежи. Познаваше всички обекти, нанесени на картата. Нямахше къс космическо тяло в Слънчевата система, което да не се вмести в мозъчните му гънки. За миг се съсредоточи върху малката точка, сочена от показалеца на Летан, и от изненада зяпна, след което въпросително погледна към притежателя на пръста.

Онзи се ухили злорадо и процеди:

– Точно така. Курс към Церера. Пълна мощност!

Джулитас се вгледа още веднъж в малката жълта точка върху посипаната с хилядите подобни точки карта.

Нима беше възможно да искат да отидат до Церера?! В центъра на Астероидната флота, където средната гъстота на бойни патрулни кораби бе по-голяма от тази на транспортните маршрути между Земята и вътрешните планети? Защо ли искаха да се напъхат в устата на звяра? Тази нова загадка окончателно обърка Джулитас.

Но нямаше време за мислене. Поне засега. Задейства главните двигатели на пълна мощност и натисна стартовия бутон. После се отпусна в стола и в мига, в който закопча предпазните си колани, мощният тласък го залепи на седалката. Едновременно с това уредите, следящи показателите на двигателите, изпълниха скалите си.

Йонният двигател тласкаше кораба към Церера!

2.

Когато отвори очи, Гордън Леникс, надзирател No.26 на Сектор 108 от затворническата подземна станция на Итака-8, видя само размазани кръгове. Целите бяха изпъстрени с цветовете от спектъра, сменящи се за част от секундата. Болката в задната част на тила, съпровождаща размазаната картина, се усили едновременно с последователната смяна на цветовете. Той идваше бавно и мъчително на себе си след двата часа, прекарани в безсъзнание. Когато призрачните кръгове се стопиха и погледът му се избистри, съзнанието му започна да възприема гротескната картина на заобикалящия го свят. Самият той лежеше като захвърлена кукла, облечена в скафандър за ниска гравитация, просната върху скалните отломки на един от срутилите се тунели в Сектора за рудодобив.

Няколко пъти вдиша дълбоко за да опресни дробовете си, които изпитваха неприятна и болезнена тежест. И как иначе! Ударната вълна от детонацията на микроядрена капсула щеше да го разкъса, ако не беше тежият черен скафандър, каквито носеха само надзираващите единици.

Размърда се леко, като се съсредоточи върху ръцете си, които плъзна бавно по изпъкналата част на визьора на шлема, сякаш да се увери, че все още е здрав. В противен случай щеше да отиде в онова съседно измерение, което на популярен език се нарича отвъдно. А на него все още му се живееше. Като се увери в стабилността на стъклото, регулира миниатмосферната пречиствателна система, монтирана в предната част на гърдите му, напрегна коремните си мускули и се изправи в седнало положение. Поради болките в ставите и по-слабата гравитация тялото му се стремеше да заеме неестествен наклон. След минута и втори неуспешен опит се изправи, макар и с огромни усилия и стенания. Изчака болките в различните части на тялото да отслабнат и тогава плъзна опознавателен поглед из вътрешността на тунела. От взрива всички светлинни източници в тунела, с изключение на няколко незасегнати аварийни, бяха придобили зловещ облик. Мрачният тунел, прокопан по подобие на другите близо стотина, бе назъбен и превърнат в огромна развалина. От бляскавите метални стени бяха останали множество разкъсани, стопени и деформирани от взрива метални обшивки, разпръснати по земята, която също бе на вдлъбнатини. Голяма част от стените, там, където металът не ги покриваше, взривът бе издълбал дълбоки до няколко метра дупки, наподобяващи метеоритни кратери на някоя

планета.

Гордън Леникс с мъка прекрачи изпречилия му се пред краката към обшивка и с хаотични движения вследствие на лошата си координация се спусна към дълбините на тунела. Беше се съвзел напълно. Припомни си всичко – от мига преди детонацията, до събитията секунди след него, когато видя как малката група затворници, предвождани от негов стар познайник, се промъкнаха през образувалия се от взрива отвор в стената и изчезнаха в един от тунелите, които тук бяха само два – надолу към бездната и нагоре към изходния ръкав, водещ към жилищния комплекс на астероида, където се намираше спомагателният екип, отговарящ за безопасното прехвърляне на миньорите в сектора на жилищния комплекс.

След като измина половинкилометровото разстояние до повърхността, Гордън Леникс едва не припадна от умората, която го налегна. Не беше сигурен дали няма нещо счупено, но самият факт, че все още се държи на крака, го накара да отхвърли подобна хипотеза. Сега му оставаше само едно – да се прехвърли колкото е възможно по-бързо до Главния комплекс, откъдето да информира за бунта. Трябаше да предупреди надзирателите за това. Докато се клатушкаше с тежкия скафандър към горния изходен шлюз, се запита какво ли щеше да стане, ако по някакъв начин затворниците успеяха да се доберат до контролния сектор. Там се намираше главната централа за управление на Итака-8. Ако се добереха до него, последствията щяха да бъдат трагични. Той познаваше много добре избягалите затворници и го побиваха тръпки, само при мисълта за това, какво можеше да се случи с хората горе. Надяваше се силно на едно – по някакъв начин Олдброски и хората му да бяха спрени още на повърхността.

Тъй като часовникът на външната страна на скафандъра му, вграден на дясната му ръка, се беше повредил от електромагнитния удар от експлозията на микроядрената капсула, не бе в състояние да определи точното време или по-скоро колко време е бил в безсъзнание, представата му за време се свеждаше само до приблизително изчисляване на времетраенето, за което се бе изкачил. В действителност „изкачване“ бе силна дума за повишения едва с 4 градуса наклон на тунела. Самото то се извършваше по вертикала, чрез гравитационна камера, разположена в дъното на този тунел, водещ в друг хоризонтален ръкав, който пък се сливаше с жилищния сектор.

Когато стигна в края на тунела и се облегна на масивната двойносьединаваща се врата на гравитационната капсула, Гордън Леникс остави

пулса си да се стабилизира. Чувстваше се необичайно тежко в скафандъра и умората му бе се засилила. Набра познатия кодов номер върху дешифриращото устройство, изчака налягането да се изравни и когато малката зелена лампа просветна обнадеждаващо, отвори вратата.

Вдигна глава, веднага щом се озова върху сферично антигравитационен диск. Във вътрешността на антиграви-тунела всичко си беше наред, установи той с радост и задейства преобразувателя върху контролното табло встрани. Нагласи гравитацията в тунела на минус 1 g и дръпна малкото червено лостче за стартиране. Силната умора в краката му внезапно се стопи в засмукването му нагоре. Височината на тунела бе двеста метра и скоростта му продължаваше да стопява разстоянието до повърхността. Дори не му се налагаше да поглежда нагоре. Програмата се изпълняваше автоматично и когато приближеше вратата на страничния ръкав, сама щеше да увеличи гравитацията на нулево g, за да спре. Осветлението тук се състоеше от разположени на еднаква височина една от друга групи от по четири лампи, хвърлящи жълти ивици върху стъклото на шлема му. Това донякъде го отпусна, но не за дълго. Движението спря по същия рязък начин, по който започна, пред масивна двойна врата от същия тип. Набра отново следващия код и влезе в хоризонтален ръкав. Обърна се и се наведе над двестаметровата пропаст. Дъното естествено не се виждаше, но не това го изненада. Стори му се, че нещо пропука в таблото за регулиране на гравитацията. С надигашо се неприятно усещане усети бавното натежаване на краката си, докато стоеше над зейналата пропаст. Разделителната врата все още беше отворена, когато нещо в дъното проблясна като запален фенер и сякаш огромно смукало го дръпна за краката.

В пристъп на надигаш се ужас се хвърли към таблото за затваряне на вратата, миг преди чудовищното ускорение на гравитацията да го засмуче обратно в тунела. С крясък се отскубна от предпазната дръжка. Гравитацията бе толкова силна, че буквално го сграбчи за скафандъра и го издърпа до ръба на тунела. За щастие вратата се затвори, секунда преди да пропадне. Ако това беше станало, щеше да падне със скорост, надвишаваща тази на кораб, попаднал в гравитацията на Юпитер, и да се превърне на кайма.

С учестено дишане и запотено стъкло на шлема се отпусна върху металния под. Нещо бе станало с таблото там долу. Повреда или може би... саботаж! Странното проблясване, което зърна миг преди гравитацията да се усили почти със 100g, може би се дължеше на взривена микрокапсула, поставена в устройството му. А може би бе просто повреда?

Каквато и да бе причината за това, от жестоката смърт го разделиха само няколко секунди.

Бавно се изправи вече в нормална гравитация и закрачи към най-близката врата. Отвори я само с натискане на малък бутон в средата. От вътрешната страна прозвуча съсък на изравняващо се налягане и вратата се плъзна встрани. Гордън направи крачка и се закова на място. Дъхът му секна.

Междинният отсек за скафандри бе оплискан с кръв и осеян с разпилените полу– и напълно изгорели тела на хората от патрулния отряд. Това си бе истинска касапница и той успя да махне шлема от главата си, миг преди да повърне в него. Внезапно обзелата го слабост подкоси краката му и той се просна на пода между обезобразените трупове. След малко успя да откъсне поглед от изхвърленото си стомашно съдържание, съвзе се и огледа скафандрите, висящи в една ниша в стената. На всеки един от тях трябваше да има предавателно устройство за връзка с Главния контролен комплекс. Заради ударната вълна неговият бе излязъл от строя.

Измъкна шлема на първия скафандър, който сграбчи, и включи предавателя. Последва равномерно прашене, сякаш сигналът се опитваше да стигне края на отворената линия, но там приемник липсваше. Долепи предавателя до устата си и натърти приглушено:

– Първи сектор! Първи сектор! Тук помощник-надзирател Гордън Леникс. Чувате ли ме?

Надяваше се да го чуят. В противен случай щеше да му се наложи да премине през цялата лабиринтова мрежа, за да се добере до Първи сектор. Не последва отговор! Изчака с напрегнат слух и повтори по-силно:

– Първи сектор! Тук Гордън Леникс. Чувате ли ме? Отговорете!

Заслуша се. Отново нищо. Сърцето му се сви. Нима навсякъде из комплекса бе като тук? Все пак, колкото и голяма да бе затворническата група, не можеше да се справи с всички патрулни групи на астероида. Трябваше все някъде да е била спряна. И желателно – избита.

Реши да опита трети път. Повтори същото и се заслуша, но сега вече без всякаква надежда. Задържа шлема няколко секунди до ухото си и понечи да го хвърли, когато предавателят изпука и в отговор чу провлачен, хрипящ глас. Гласът бе женски и някак си провлачен. Глас, който накара Гордън Леникс да настръхне, въпреки потта по тялото му. Това бе глас на агонизиращ човек.

– По... мощ! По... мог... нете ми. Моля... ви!

Гордън крясна в отговор:

– Говорете! Кажете какво се е случило? О, звезди...

– Помог... нете! Умирам.

– Успокойте се. Кажете ми какво стана? Ранена ли сте?

Последва напрегната пауза, която му се стори като цяла вечност.

После долови само:

– Все... чки са мърт... ви!...

Гордън се затича с бясна скорост към следващия ръкав.

3.

Капитан Джулитас влезе обратно в капитанския мостик след проверка на обезпечаващите системи в камерите за дезинфектиране на екипажа. Пред погледа на един от нежеланите му гости, който стискаше недвусмислено смъртоносното оръжие в ръката си, той самият програмира камерите за хигиеничното почистване на бегълците. Въпреки привидната им чистота, Джулитас знаеше, че чистоплътността им не е от най-идеалните. Имайки предвид факта, че са били подложени на работа в минералните мини на Итака-8, славещ се с не особено ласкави отзиви за хигиената на затворниците, разбираше защо толкова бързаха да се подложат на тази процедура.

Седналият в командирското кресло Олдброски се завъртя и махна с ръка на съпровождащия. Онзи тутакси се оттегли зад затварящата се врата.

– Камерите са готови – каза Джулитас и се облегна на десния пулт до илюминатора. – Можете да се дезинфектирате, а ако щете – и обезпаразитите.

Летан Олдброски се усмихна.

– Благодаря, но чак от обезпаразитяване нямаме нужда. А що се отнася до дезинфектирането – то ще почака още малко.

Джулитас вдигна рамене. Ако се вълнуваше от хигиената на бегълците, то беше дотолкова, доколкото тя беше свързана с тази на кораба.

– Защо не седнете? – Олдброски посочи мястото от дясната му страна. – Няма смисъл да стоите така, като имаме предвид времето пред нас до навлизането ни в орбита около Церера.

Джулитас мудро се тръшна в посоченото място. Олдброски прибра бавно оръжието си в кобура и се облегна. След кратка пауза подхвърли:

– Вие не ме харесвате, нали? – Джулитас вдигна вежди. Онзи продължи: – Всъщност много ви се иска да ме изхвърлите през въздушния шлюз...

– Не разбирам накъде биете – отвърна Джулитас и отегчено скръсти ръце. – Но мисля, че и дума не може да става за положителни чувства, когато някой като вас узурпира кораба ни и държи оръжие под носа ми. Нима смятате, че не бих искал да се отърва от вас по най-бързия начин?

– Знам, че няма да се колебаете, стига разбира се, да ви се

представи тази прекрасна възможност.

– До Церера има достатъчно време за това – отвърна Джулитас със сериозно изражение, контрастиращо с усмивката върху лицето на събеседника му. – Все някога ще се появи възможност.

– Харесвате ми, капитане. Казвате това, което мислите и което бихте направили, независимо от положението, в което се намирате. Други на ваше място щяха да ме увещават да не ги ликвидирам. Но вие или сте отчаян, или много глупав.

– Няма да ни ликвидирате по време на полета, защото имате нужда от нас. По-скоро ще го направите, след като достигнете целта на този полет.

Усмивката на Летан се стопи.

– Няма да е необходимо да ви убиваме. Ако ни съдействате, щом стигнем до астероида, ще ви оставим да разполагате със съдбите си. Повече никога няма да ни видите, нито пък ще чуете нещо за групата ни. Но дотогава животът ви е в наши ръце и ще правите това, което ви заповядвам, ако желаете душите ви да не се отделят от телата ви преждевременно.

Джулитас се тросна ядосано:

– Нищо няма да постигнете със заплахи. Досега съм попадал в много рисковани ситуации, в които животът ми е висял на косъм от смъртта и винаги съм успявал да измъкна кожата си цяла.

Олдброски се надигна от мястото си.

– Кое ви кара да вярвате, че и този път ще успеете? Нима си мислите, че съм чак толкова зависим от вас? Знаете, че и аз разбирам нещичко от космонавигация...

– Но не дотолкова, че да можете да стигнете до Церера без моя помощ.

Олдброски го изгледа враждебно, после, отпусайки се в пилотското кресло, потъна в размисъл. След продължително мълчание прокара език по устните си и изненадващо тихо, скаш някой да не го чуе, запита:

– Отговорете ми честно, капитане. Вярвате ли в легендата за Аритан-11?

Джулитас го изгледа с изненада и премига няколко пъти, преди да смотелеви объркано:

– Аритан-11? Имате предвид онези станции, за които се твърди, че са спряли нашествието на извънземните?

Олдброски кимна утвърдително. Джулитас вдигна рамене.

– Ха! Та това е само мит. Една легенда от миналото. Опит за

нашествие от страна на извънземни, както е известно, е имало, както е известно и че той е бил пресечен по някакъв начин, макар да не е ясно точно как. Във всеки случай съществуването на бойни суперстанции е измислица, опит за обяснение на случилото се преди толкова много години...

– Така ли мислите? – Онзи гледаше изпитото лице на капитана. – Кажете ми какво знаете за тази... измислица.

– Почти нищо. Като дете бях чувал за някаква тайнсвена космическа станция, въртяща се в нестационарна орбита около Херкулина-2. Спомням си, че тогава астрономите имаха голям проблем с измерването на орбиталната ѝ траектория, тъй като... тъй като...

– ...тъй като не можеха да повярват, че следва зигзагообразна траектория, – довърши мисълта му Олдброски – и че се промъква през астероидния пояс, настъпвайки бавно и сигурно към Марс.

Джулитас кимна колебливо.

– Хм. Така е. Празни приказки. Само глупак може да твърди, че станция, разположена в центъра на Астероидния пояс, може да се промъкне към периферията и да напусне пространството му.

– Не го ли вярвате?

Летан зададе въпроса толкова сериозно, че Джулитас се замисли. Какво ли се въртеше в главата на този човек? Дали не бе луд? С умопомрачено съзнание от може би дългогодишната работа в минните тунели на Итака-8? Сигурно действително е луд. Никой здравомислещ човек, избягал допреди по-малко от два часа от затворнически астероид, няма да посмее да се насочи към най-мощното място, където броят на патрулните кораби бе по-голям от броя на населението в периферните астероиди. А и самият факт, че разпитваше за някаква станция-фантом, родила се в главата на побъркан астроном, жаден за слава и величие или некадърен капитан на търговски кораб, който в полутрезво състояние бе сбъркал траекторията на стара изоставена космическа станция, с тази на случайно открит малък астероид, говореше достатъчно красноречиво за надеждността на мозъчните връзки в главата на събеседника му.

Джулитас реши да бъде по-внимателен. Ако действително мъжът пред него имаше психически отклонения, то тогава трябваше да смени ролята.

– Защо да вярвам в нещо, съществуването на което се базира на някакви си бръщолевения на древните астрономи и капитани, чиито мозъци не са могли да направят разлика между траектория и орбита?

– Трябва да отбележа, че невежеството и ограничеността ви са на

високо ниво. – каза Олдброски със саркастичен тон. – Смятах ви за по-умен и съобразителен човек, но ето че сега вие сам оправдахте първоначалното ми мнение за вас.

– Съжалявам, ако съм ви заблудил – Джулитас небрежно сви рамене. – Но и аз промених мнението си за вас.

– О, мога ли да го чуя?

– Разбира се. Смятам, че сте най-обикновен пират, чийто живот не струва пукната монета и чиито цели и фантазии са толкова безмерно абсурдни, че не си струва дори да се изпикая върху тях. Това удовлетворява ли ви?

Пригответи се за изблик на ярост насреща си, но за негово учудване и леко облекчение, Олдброски само вдигна длани и изпляска три-четири пъти с преиграна развеселеност.

– Браво, капитан Джулитас! Великолепно. Несравнимо. Вие не само, че сте невежа, но сте и голям кретен. Опасявам се, че безсилието на отговора ви е предизвикано от неспособността на доста поизносените неврони в черепната ви кутия да мислят рационално и мащабно. Съзнанието ви така се е ограничило от жалкото ви сноване между шибаните астероиди, че липсата на каквото и да било развлечение и на необходимост от мислене са си казали своето. Да продължавам ли?

– Не. Бяхте прекалено ясен.

– Радвам се, че принципно се съгласихте с мен. А сега, ако нямате нищо против, ще конкретизирам още малко главния въпрос. Вярвате ли в съществуването на Аритан-11?

Въпросът прозвуча по толкова решителен и твърд начин, сякаш от това зависеше животът на всички на кораба.

– Не! Твърдо не.

– Много добре. Какво ще кажете, ако ви докажа, че Аритан-11 не е просто една легенда, а реално съществуваща станция, чиято траектория на движение продължава да бъде зигзагообразна и която се приближава все повече до перихелия на най-външния астероид от пояса?

– Да ми докажете? И как смятате да го направите?

– Ще кацнем на Аритан-11, преди да стигнем до Церера! Ето защо искам да се насоча към центъра на патрулната флота. След посещенията си на Аритан-11 ще притежавам пълното право и възможност да заставя Церера да ми обърне нужното внимание.

– Естествено е, че ще ви обърне внимание. Едва ли някога ще извършат по-бързо процедура по унищожаване. Бъдете спокоен.

Този път Олдброски не се съдържа:

– Джулитас! Ти си едно тъпо нищожество. Траекторията и сегашният апекс на Аритан-11 съвпадат точно с нашият полет. Според последните ми изчисления, само след 4 часа земно време траекториите ни ще се пресекат. Тогава ще кацнем на нея, ще вземем това, което ни трябва, и ще продължим полета си до крайната цел. А сега ви нареждам да напуснете командния мостик и да се затворите в каютата, докато не ви повикам.

Джулитас изгледа с неприязън профила на пирата пред него и с рок черни мисли в главата си напусна командния мостик.

Летан Олдброски остана дълго загледан в междузвездното пространство, изпълващо носовия илюминатор, в различните точки на което се рееха едва видимите очертания на някой отдалечен астероид или парче скала, обвито в лед, каквито кръстосваха вечно пространството и които в началото на космическата ера на човечеството бяха взели доста жертви. Но корабите сега имаха автоматична програма за разрушаване на подобни обекти от разстояние, в случай че пресекат траекторията на полета. Бордовите компютри действаха безотказно.

Летан отмести погледа си и плъзна ръка върху няколкото реда бутони от лявата му страна. Върху екрана до тях светнаха четири колонки с цифри, следвани от изписани параболични траектории и малък неправилен овал, сплеснат силно в полюсите. Пръстите на Олдброски почукаха нежно по екрана, после той се облегна и върна погледа си обратно към звездното пространство, продължаващо все повече да се запълва от малките познати ледени късове.

4.

Дежурният офицер на Интеркома в Главната станция на Церера седеше с крака, поставени върху един от пултовете, когато пронизващия писък на системата за връзка със затвора на Итака-8 внезапно изпищя. Офицерът отмести стреснато разсеяния си поглед от илюминатора над главата си и впи поглед в екрана за радиовръзка с Контролния сектор на Итака-8. После рязко стовари дланта си върху клавиша за директна връзка и изстреля в приемника:

– Дежурен офицер на Централния Интерком слуша!

– Офицер?! Свържете ме веднага с началника на Отдела за астероидни затвори! Веднага! – Гордън буквално разстреля съзнанието на офицера. Лицето му в скафандъра на екрана бе зачервено и той дишаше тежко и учестено.

Офицерът се забави няколко секунди, опитвайки се да се съвземе от обзелия го смут. Гордън кресна:

– Казах – веднага, кретен такъв. Не ме ли разбра?

Офицерът набра светкавично кода на Отдела за контрол на астероидни затвори, разположен на два километра северно от маяка на Интеркома, и изчака съответната връзка. Когато на съседния екран се появи лицето на мъж на преклонна възраст, той изграчи:

– Директна връзка с Итака-8! Пряк контакт, сър!

Онзи само кимна мълчаливо, повдигна гъстите си вежди, отмести поглед встрани, като затрака с дясната си ръка някъде. Видеовръзката с Итака-8 изчезна. Съседният екран също угасна.

Останал отново сам в маяка, дежурният офицер изсумтя и върна краката си в първоначалното им положение върху пултовете.

Няколко минути Началникът на Отдела за контрол на астероидните затвори изучаваше лицето на младия мъж на екрана. После се представи с дрезгав и безстрастен глас:

– Началник на Отдела за контрол на астероидните затвори, командир Делиус! Говорете.

Гордън това и чакаше. Като в скоропоговорка изстреля:

– Казвам се Гордън Леникс от Итака-8. Трябва незабавно да вдигнете патрулните кораби в бойна готовност. Загазихме здраво тук.

Съсухреното, с ясно очертани скули лице на Делиус, се сгърчи в напрегната гримаса.

– Какво е станало?

– Бягство!

Очите на онзи се разшириха бавно до оптималните си възможности за обтегаемост. Челото му се набразди с дълбоки бръчки.

– Бягство? Кой е избягал?

– Затворници естествено! – кресна несъзнателно Гордън. – Кой друг?

– Говорете!

– Не мога много да ви кажа – започна Гордън с вибриращ от вълнение глас. – Извършвахме прехвърлянето на затворници от астероида с патрулен кораб, когато в един от минните тунели се взриви микроядрена капсула. Самият аз едва оживях от взрива, но това не е важно сега. Оказа се, че определена група затворници активира заряда, за да се отърват от нас. За съжаление успяха. Докато съм бил в безсъзнание са избили целия личен персонал от Контролния сектор.

Онзи отвори уста. Долната му устна увисна застрашително.

– Последният оцелял – продължи Гордън, като си пое въздух – издъхна преди минути в ръцете ми. – Той скръцна със зъби. – Копелетата са направили истинска касапница. Чувате ли ме? Избили са всички като животни. Не осъзнаваше, че крещи: – Направете нещо, велики Марс! Направете го бързо!

Командир Делиус възвърна бързо самообладанието си и с гъргорещ от напрежение глас натърти:

– Знаете ли кои са? Колко са и как са успели да се измъкнат? Трябват ми данни за избягалите. Всичко, свързано с тях. Можете ли да разберете кои са?

Гордън преглътна трудно няколко пъти, облиза устни и кимна:

– Предполагам, че знам! В сектора на тунела, където се взриви капсулата, работеше група от осем души. Знам само, че ръководител на групата бе някой си Летан Олдброски. Не знам дали...

– Летан?! – почти извика Делиус. – Сигурен ли сте?

– Напълно. Проверих в Главния компютър на Итака-8.

– Как са избягали?

– Явно са използвали свързващия ръкав с патрулния ви кораб. Прехвърлили са се на борда на кораба.

Командир Делиус рязко се извъртя полунадясно и започна да пише нещо със светлинна писалка върху лист, който екранът не показваше. След двадесетина секунди се обърна към екрана. Беше пребледнял.

– Проклятие. Патрулният кораб, който изпратихме на Итака-8, се

управлява от капитан III разряд Джулитас.

– Съжалявам, но не го познавам.

– Знам. Важното е, че аз го познавам и то доста добре. – Делиус прехапа устни. – Той е мой брат!

Двамата се съзерцаваха около две минути в тягостно мълчание. Гордън гледаше обърканото лице на командира. Нямаше и представа какво изпитва в момента той, но съзнаваше достатъчно ясно, че животът на брат му виси на косъм. Въпросният Олдброски, способен да избие толкова хора, не би се поколебал да отнеме живота на още неколцина, ако му окажеха съпротива. А капитаните на патрулни кораби се славеха със своята твърдоглавост и суровост, черти, които в дадения случай можеха да доведат до нова драма. Напрежението при тези полети между астероидните затвори се поддържаше до голяма степен от опасността от опити за бягство от страна на закоравели нарушители на правните и човешки закони. Това подлагаше на постоянен стрес капитаните, а оттам ги довеждаше до преждевременно психическо износване. Които показваха по-голяма устойчивост през годините, ставаха затворени и твърдоглави. Твърдоглавост, граничеща с безразсъдство. Точно от това се страхуваше командир Делиус, който добре знаеше, че брат му спада към последната категория.

Делиус възвърна самообладанието си и продължи въпросите си, вече с по-делови тон:

– Добре. Трябва да ми дадете повече сведения за положението при вас. Проверихте ли дали има оцелели?

– Да. За съжаление всички от персонала са мъртви. Никой не се е спасил. Останалите затворници са в килиите си под управлението на Главния компютър на астероида.

– Много добре. Ами тунелите? В края на краищата трябва да има надзираващи от другите групи?

Гордън поклати отрицателно глава.

– Не. Няма. Групата, която избяга, бе единствената работеща в мините през този ден. Останалите затворници бяха в клетките си. Групата на Олдброски трябваше да изпълва норма за три месеца. Тъй като се нуждаехме от още два тона диамантен прах, Контролният сектор взе решение да изпрати една група долу, за да довърши нормата.

– Направили са грешка – отбеляза мрачно Делиус. – Непоправима грешка.

– Знам. Но сега е твърде късно да се обвиняваме за това. Не знам какво смятате да правите, но го направете бързо. Мисля, че трябва да

изпратите кораб до тук.

– Незабавно. С какви данни разполагате за надеждността на свързващия ръкав? Ще издържи ли прехвърлянето на оперативната група?

Лицето на Гордън потъмня. Той отсече:

– Страхувам се, че няма да се получи.

– Защо? Стар ли е?

– Няма го! След прехвърлянето си затворниците явно са решили да се обезопасят за известно време. Изхвърлили са ръкава в пространството.

– Проклятие! – Делиус се облегна тягостно назад. След кратък размисъл добави: – Нищо. Ще използваме директно кацане на астероида. После ще се прехвърлим на станцията.

– Но това е забранено!

– Зная, но обстоятелствата ме принуждават да наруша закона. Има ли подходяща платформа за кацане?

Гордън поклати глава:

– Не. Повърхността на астероида е скалиста и неравна. Но може би ще успеете да се приземите от слънчевата страна на Главния куполен комплекс?

– Надеждно ли е мястото?

– Мисля, че ще издържи на тежестта на патрулен кораб от среден клас. Мястото е изградено от опалови слитъци.

– Опалови слитъци? Мислех, че астероидът е съставен главно от графитни скали...

– Така е, но там изхвърляме получените от обработката на диамантен прах елементи.

Командирът остана замислен около минута, гледайки встрани. После каза:

– Останете в Контролния сектор и чакайте повторна връзка!

– Какво ще правите?

– Ще вдигна Първи наказателен отряд в бойна готовност. Ще изпратят кораби до всички астероиди, където бегълците могат да намерят временно убежище.

– Няма да ви стигне цялата флота на Церера за това.

Делиус махна с ръка.

– Не се тревожете за това. Ще се заема лично с изпълнението на наказателната мисия.

– Не мисля, че ще бъде толкова просто, командире. Не знаете какъде ще се отпратят. В Астероидния пояс има хиляди места, където могат

да кацнат незабелязано. Със сигурност онези животни познават скривалищата на контрабандистите. Поясът бѣка от идеални за скривалища дупки. Мислите ли, че ще успеете да ги намерите между хилядите астероиди?

Лицето на Делиус помръкна. Той каза раздражено:

– Имате право. Но все пак досега никой не е успял да се измъкне от мрежите на Астероидната Федерация за Контрол. Повярвайте ми, няма да ги оставя да се измъкнат. Не мога да позволя на Олдброски да стигне до безопасен за него астероид. Ще го спипаме. Бѣди сигурен, момче.

– Иска ми се да ви вярвам – вметна колебливо Гордън. Не вярваше, че от Церера щяха да изпълнят толкова лесно замисѣла си, но реши, че е по-добре да изрази съгласие. – Искрено се надявам да го направите. Тези изверги трябва да бѣдат екзекутирани. Да избият толкова... – той стисна зѣби, сещайки се за мъртвия свят, заобикалящ го отвсякъде. Делиус попита:

– Как се казваш, момче?

– Гордън Леникс!

– Добре, Гордън. Сега искам да ми помогнеш с някои неща. Ще бѣдеш ли в състояние?

– Разбира се. Какво искате да направя?

Делиус пое дълбоко въздух и вече със заповеднически тон представи задачата:

– Първо се успокой и се опитай да откриеш някой оцелял, като използваш топлинния детектор на Главния компютър. Снабди се с търпение и чакай патрулния ни кораб. Следи внимателно наблюдателните уреди. Когато ни засечеш, измисли бърз начин да ни посочиш мястото за кацане. – Той направи пауза. Премисли и запита: – Имаш ли достѣп до секретните банки на компютѣра-майка?

Гордън прехапа безнадеждно устни.

– Не. Съжалявам. Аз съм само един надзирател.

– Нищо. Не е толкова лошо. Ще се заема с това, когато кацна лично на астероида. А сега ще прекъсна връзката. Губим ценно време. Олдброски е намислил нещо и подозирам, че това нещо не е никак хубаво.

– През цялото време говорите така, сякаш го познавате много добре...

– Ще говорим за това, когато кацнем при вас. Прекъсвам връзката. Дръж се, момче.

И връзката с Интеркома на Церера прекъсна. Гордън остана няколко минути, загледан замислено в тъмния екран. А самите му мисли

летяха сякаш в безтегловност, където всичко реално се превръщаше в илюзорно и двете се смесваха като в болното въображение на побъркан човек. Лошото в случая бе това, че всичко в мозъка му бе наред за разлика от мъртвия свят на Итака-8.

Защо ли му трябваше да става надзирател в астероиден затвор? И то точно на това проклето парче скала? Трябваше да остане на Марс, при родителите си. Имаше лека работа като втори надзирател в малкия затвор на северния пояс. Но не! Глупакът му с глупак трябваше да напусне прекрасния си свят и да премине онзи скапан курс по охрана на особено опасни затворници. Предложиха му висока заплата, социална осигуровка и високи премии. Само не му казаха на кой астероид щяха да го пратят. А когато му показаха решението на Комисията за разпределение на надзиратели, едва не получи инфаркт. Разпределяха го на Итака-8. Астероидът с най-черна слава от всичките 68 астероида-затвори в целия Астероиден пояс. Но вече бе твърде късно да се откаже. Договорът бе подписан. Връщане назад нямаше.

Сега си спомни и деня, в който се раздели с родителите си. Беше четвъртък, 8:30 марсианско време. Патрулният кораб чакаше със запалени двигатели на космодрума на Марс сентрал сити. Сбогува се сърдечно с единствените хора, които обичаше. Прегърна малката си сестра и обеща да се обажда редовно. После се качи, седна на определеното му място и залепи чело на страничния илюминатор. Там долу, на безопасно разстояние стояха, махайки с ръце, трите същества, които съставляваха живота му. Майка му махаше поривисто с ръка. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато го изпрати. „Пази се“, каза му тя и го целуна. Позастарелият му баща, произхождащ от стар колонизаторски род, се ограничи с това да го хване за раменете и да го разтърси силно с думите: „Не се поддавай на провокации от страна на ония животни и бъди винаги нащрек“.

После двигателите зареваха, куполът на космодрума се превърна в малко сборище на множество конструкции. Миг по-късно всичките се събраха като на монета и корабът напусна орбитата на Марс. Гордън за кратко зърна мрачната повърхност на Фобос, докато набираха скорост. После ускорението му отне дъха и корабът се вряза в Астероидния пояс. Чакаха го 34 часа полет до последното за следващите шест години напред разпределение – Итака-8.

От тогава до попадането му в сегашната драма бяха изминали само две години. А Гордън още дори не можеше и да предположи, че тя слага началото на една всеобща за човечеството трагедия.

Излязъл напълно от вцепенението, огледа още веднъж залата, компютъра-майка със застиналите тела върху пултовете и пода. После се зае с отвратителната работа да ги изнесе до карантинния изолатор.

5.

Капитан Джулитас лежеше с притворени очи в койката на каютата си, обзаведена по типично аскетично пестелив начин, характерен за суровите му привички, формирани сред пустотата на мрачния космос. Въпреки непрестанните опити да се отпусне, нещо вътре в него постоянно и упорито го принуждаваше да се връща в мислите си върху последните произшествия. Опитите му да стигне до някакво що-годе разумно решение на загадката на узурпатора на кораба му се разбиваха като вълни в морски прибой още в началните си стадии на заформяне.

Какво ли целеше да постигне Олдброски на този тайнствен изкуствен астероид? В края на краищата това бе само една легенда. Един забравен от вековете мит на първите заселници на Астероидния пояс. Само едно късче от огромната мозайка на митологичната традиция, зародила се някога на старата Земя. Човечеството постоянно си създаваше по някоя легенда, за тълкуването на която, странно защо, голям процент от учените на древното предкосмическо време бяха жертвали по-голямата част, а нерядко и целия си изследователски потенциал.

Дали този изверг, управляващ сега кораба му не се числеше към този род умопомрачени хора, впуснали се да търсят фантастичното, тайнственото и забуленото в мистицизъм средство за постигане на вътрешен мир или господство на нещо скрито в подсъзнанията им? Решителността, с която Летан Олдброски защитаваше тезата си за съществуването на станцията-легенда Аритан-11, го поставяше в групата на същите тези древни заблудени мистици, но и в малка степен и извън нея. Джулитас бе прекарал половината си живот, кръстосвайки Астероидния пояс и вътрешните планети. Бе стигал дори до най-вътрешния и труднодостъпен астероид Дегар, представляващ най-затътената минна платформа за добив на плутоний в Слънчевата система. Познаваше картата на пояса като дланта си и никога досега не бе срещал човек, твърдящ, че е сигурен в съществуването на Аритан-11. Както и да бе, на Джулитас не му оставаше нищо друго, освен да се замисли сериозно върху положението си.

Той и екипажът му се намираха, в най-добрия случай, в ръцете на маниакален шизофреник. Целта на полета му бе да кацне на съвсем хипотетично съществуващия някъде Аритан-11. Там лудият щеше да задоволи с нещо поривите си, а след това щяха да ги пуснат. Нещо не се

връзваше в схемата. Ако Летан и хората му целяха да качнат колкото се може по-бързо на някакво познато само на тях място или пиратска база, тогава на Летан предстоеше просто да ги убие, за да се отърве от свидетелите. Но убийството отпаднаше в случай, че бандитите очакваха на мистериозната станция да има скрит голям кораб, с който ще се измъкнат по-надалеч, извън обсега на човешките закони. Да не говорим за крайната му цел – Церера. Защо точно Церера, умореното съзнание на Джулитас не можеше да разбере. Постепенно в главата му се оформи една идея, която през следващите десетина минути узря, разрасна се като увеличен вирус под електронен микроскоп и го накара да скочи възбудено от койката.

Та нали корабът му разполагаше с вграден тракер в бордовия компютър. Как не се сети по-рано? В случай, че по някаква причина капитанът заболее тежко или почине, или пък навигационната система на кораба се повреди, тракерите позволяваха на Контролната станция на Церера да изчисли координатите на всеки кораб в Астероидния пояс. Програмата бе много стара и почти не се използваше от половин век, тъй като капитаните на днешните кораби разполагаха с невероятно голямо количество данни за Астероидния пояс, а и развитието на навигационните системи на корабите изключваше каквато и да била възможност за загуба на местоположение в пояса.

Корабът на Джулитас притежаваше все още тази тракер-програма, тъй като самият кораб бе излязъл от корабните докове на Марс почти двадесет години, преди Джулитас да поеме управлението му. Той бе един от малкото оставени за междуастероидни полети стари патрулни кораби с притежаващи тракер-програми навигационни системи.

Никога преди това Джулитас не бе изпитвал толкова положителни чувства, граничещи с любов, към кораба си. Едва сега от толкова години го почувства като нещо по-висше от старо раздрънкано корито. Винаги го бе намирал за малко по-различен от останалите патрулни кораби, които нямаха и стотина милиарда мили преход в космоса. Старото му корито носеше немалко белези от метеоритни потоци, очукали бордовете му.

Джулитас изхвърча от каютата си светкавично и спонтанно, без да съобрази, че щеше да се сблъска с охраняващия го затворник. Внезапната му поява накара часовия да се сепне и механично да се хване за оръжието.

Джулитас излезе от напрегнатото положение, кимвайки шеговито с думите:

– Стреснах ли те? Съжалявам, приятел.

Онзи изръмжа свирепо, като набръчка потното си чело.

– О, черни Фобос! Какво се опитваш да направиш? Къде отиваш?

– В капитанския мостик. Трябва да извърша обичайните проверки на бордовите системи.

– Няма проблеми с тях. Връщай се в каютата!

Джулитас настръхна. Някакъв си нещастник, който си няма представа дори от пилотиране на земен скаер, да го убеждава, че няма проблеми!

– Слушай – наежи се той. – Кажй на шефа си, че трябва да извърша необходимите проверки в бордовите програми...

– Вече ти казах, че са наред. Връщай се в...

– Ти май не разбираш – продължи да настоява Джулитас, – че този кораб е по-стар и от теб и че бордовете му са толкова изпоначукани от метеоритите, колкото на нито един кораб в цялата Слънчева система. Именно за това се налага да проверявам изправността на всяка част през определен период от време. – Той махна небрежно с ръка пред разколебаното червендалесто лице на затворника. – А сега настоявам да ме оставите да си свърша работата, преди да сме навлезли в друг метеоритен поток, от който може изобщо да не излезем и тогава ще сте забравили за вашия Аритан-11, а и за каквото и да било друго. Е?

Джулитас го гледаше в очите. Онзи сви скептично лявата част на устните си, но след кратък размисъл, склони:

– Добре. Но без глупости! Ясно ли ти е?

Пусна го пред себе си и се запровираха между отделните секции, водещи към мостика. Целият екипаж на кораба бе разпределен в отделни секции, така че да не може да прибегне към каквито и да са координирани действия. Олдброски бе взел всички необходими мерки за безопасността си и пълното елиминиране на всяка възможност за съпротива.

Когато двамата влязоха в капитанския мостик, Олдброски скочи като ужилен. Лицето му се свъси, като видя Джулитас.

– Какво правиш тук? А ти, Талиус, защо си го довел? Нали ти заповядах да не го пускаш без мое позволение!

– Съжалявам, шефе, но той разправя някакви работи за бордовите системи...

– Бордовите системи?

Летан се вторачи подозрително в напрегнатото лице на капитана, сякаш се опитваше да прочете мислите му.

– Какво искаш?

Джулитас едва се съдържа да не въздъхне с облекчение.

– Нищо съществено, но е важно за безопасността ни. Трябва да проверя защитната система на предните щитове. – Стараеше се да бъде крайно убедителен. – Износени са от многобройните удари, а и са доста очукани.

– Странно. От свързващия ръкав на Итака-8 не забелязах това.

Той седна и скръсти ръце. Джулитас припряно заобяснява:

– Външно белезите от ударите не се забелязват лесно, заради пластичността на щита. Корабът е от старо поколение, а те генерират повредите много по-бързо, но частично. Хайде, Олдброски. Не се прави на глупак. Нищо няма да направя, ако ми позволиш да обезопася кораба си.

Онзи само се усмихна злорадо и се обърна към навигационния пулт. Затрака разсеяно, огледа за минута-две бързосменящите се звездни карти върху екраните, после ги изключи вяло и се обърна към него:

– Не си прави труда. По траекторията на полета ни няма да срещнем нито един къс скала.

– Откъде мога да бъда сигурен, че си прав? Картите не...

– Не ме занасяй, Джулитас. Много добре знаеш, че няма да срещнем метеоритни потоци. Поне не в този квадрант. Движим се по обичайната траектория на патрулните кораби, а те както знаеш, не обичат да имат проблеми с мъртви тела в космоса. Малките ви метеоро-чистачи разрушиха всички скални потоци в този квадрант. Не си ли спомняш?

Нещо стегна гърлото на Джулитас. Много добре го знаеше. Проклето нищожество. Откъде знаеше това? Джулитас скръдна ядно със зъби. Играта загубя. Трябваше да намери бърз изход от ситуацията или сам щеше да падне в капана си. Гримасата на подозрителност върху лицето на престъпника се смени с такава, изразяваща лукавство. Сигурно бе прозрял нещо. Нямахме друг изход. Трябваше да играе ва банк.

– Виждам, че си доста добре запознат с някои подробности от функциите ми. Странно, а аз си мислех, че криминалните елементи са по-сериозно ограничени хора.

– Не се прави на остроумен. Играеш игра. Искам да разбера каква е.

– Наистина ли искаш? – Мозъкът му заработи на ускорени обороти. Така нямахме да стигне до никъде. Трябваше да направи нещо импулсивно. Бръщолевенето на глупости вече не помагаше.

Хвърли бърз поглед върху едно малко клавишче в края на десния контролен пулт, на противоположната страна на Олдброски, който седеше върху втория. Чрез натискането му щеше да се включи тракер-програмата и Джулитас взе решение. Рискът си струваше.

Пиратът наруши мълчанието:

– И така, Джулитас. Омръзна ми да си играем на...

Джулитас не изчака края на изречението му, а се хвърли към клавиша. С два скока успя да стигне до него и стовари силно дланта си отгоре му. Всичко стана толкова бързо, че Олдброски успя само да се изпъне като струна и да се хване за кобура. А Джулитас не можа да осмисли успеха си, защото тутакси след като задейства програмата за следене, почувства силна болка в тила си и се строполи с глух стон. Часовият се бе оказал по-бърз от шефа си и бе стоварил светкавично дръжката на оръжието си върху главата на капитана. След което изръмжа самодоволно:

– Неутрализирах го овреме, шефе!

Летан само погледна проснатото тяло и процеди гневно:

– Глупак. Закъсня!

Той хвърли бегъл поглед към потъналия в пулта клавиш и мигащата лампичка над него с толкова изкривено от злоба лице, че злополучният пазач отстъпи крачка назад и попита колебливо:

– Какво има, шефе? Станало ли е нещо?

– Да, проклятие! Да! – Очите на Олдброски искряха като въглени. – Как можах да бъда толкова глупав? Този хитрия активира тракер-програмата на кораба!

Талиус прибра оръжието в кобура си.

– Но, черни Фобос! Нали вече не се произвеждат кораби с програми за следене?

– Този кораб е по-стар от нас двамата заедно. Бях забравил, че притежава шибаната програма. Проклятие, проклятие, проклятие!

Талиус посочи тялото в краката си.

– Какво ще правим с него? Да го убия ли?

– Не, не. Той ще ми трябва. Нужен ми е за плана. Хвърли го в каютата му и блокирай ключалката на вратата. Направи същото с останалата част от екипажа му. После събери хората и елате тук. Трябва да поговорим. Планът ще се промени малко. Сега цялата астероидна флота ще се залепи за нас. Действай!

Талиус кимна в знак на съгласие и изнесе от мостика тялото на Джулитас.

Олдброски остана в продължение на две-три минути замислен пред пулта с мигащото пред очите му индикаторче, като барабанеше нервно по метала. После сякаш се сети за нещо, изруга едва чуто и се зае с навигационните прибори. Когато свърши с поправките на курса, групата му вече тихо стоеше зад него. Той се извъртя рязко към тях и изстреля

дрезгаво:

– Възникна проблем, момчета! Ще трябва да го разрешим, преди да навлезем във втората фаза на плана.

6.

Гордън Леникс разтри с бавни движения ръцете си, веднага след като съблече скафандъра. Двата часа, прекарани отвън на минус 120 градуса температура, бяха изтозили бързо топлинния микрогенератор на скафандъра му. Въпреки това с доста усилия успя да поработи с булдозера на пясъчната платформа. Успя да изравни терен, чиято площ бе достатъчна да приеме тежестта на един стандартен 15000 тонен патрулен кръстосвач. Набързо монтира четири спомагателни камери на нестабилната площадка за кацане, за да държи всичко под контрол. После се хвърли в един стол в контролната зала и включи камерите за проверка. От екраните площадката наподобяваше леко крив квадрат с размери 60 на 60 м на страна. Провери още веднъж данните за геоложкия строеж под площадката, за да се увери напълно, че някои от стабилизиращите колони на кораба няма да поддаде. Насипите бяха добри, но не много плътни. С осем тонния булдозер не усети ни най-малък признак за пропдане, но в сравнение с него 15000 тонен кораб бе чудовище.

Огледа с телекамерите още веднъж слабо осветената площадка за кацане и погледна часовника си. Оставаха по-малко от 4 часа до срещата с кораба на командир Делиус. Облиза нервно сухите си устни и се отпусна в креслото. За 4 часа можеше малко да поспи. Оставаше му само да чака!

7.

В мъртвите и безмерни дълбини на междузвездното пространство царуваше всевечната космическа тишина. Огромните по мащаби пространства бяха само привидно неподвижни. Милиарди потоци космическо лъчение пронизваха Вселената. Частици, идващи от самото й естество, както и други, плод на човешката дейност, се сблъскаха, разделяха се, анихилираха се взаимно.

Слабият сигнал на пулсара отекваше в другия край на Галактиката постепенно, прикривайки се от излъчването на квазера. Но всичко това се смазваше от чудовищното излъчване на избухналата свръхнова.

Слънчевата система също бе част от този гигантски, невероятен танц на космическото лъчение. Но голяма част от излъчването не биваше оставяно безнаказано да премине през пространството, без да бъде уловено и смляно от хилядите пръснати изследователски сонди, сновящи хаотично из пределите й. Те засичаха, улавяха, обработваха и препращаха естествените пулсации в изкуствени закодирани електронни импулси, насочени към определени участъци от планетите, заселени от човешкия род. Именно те получаваха информация от изкуствените сонди, улавящи сигналите на Вселената. Дали това бяха сърдечните импулси на квазерите или пулсарите, или тежкото стенание на звезда, изправена пред гравитационен колапс, нямаше никакво значение за тези сонди. За тях нямаше значение какъв е източникът на лъчението. Те вършеха това, за което бяха създадени: да уловят сигнали и да ги препращат на хората.

Пространството на Астероидния пояс не правеше изключение. Няколкото хиляди радиосонди, кръстосващи квадрантите му, попиваха всеки необичаен или странен за сензорите му електромагнитен импулс или друг вид излъчване. Една малка радиосонда, потънала дълбоко във вътрешността на пояса, не се поколеба да се вкопчи като хищник за странния металноекраниран движещ се обект, оставящ след себе си опашка от йонизирано лъчение. Нещо в сондата отклони всички останали, напираси към мембранните й импулси и се настрои само на една-единствена честота на приемане. Мембраните погълнаха силния, пулсиращ на определен интервал от пет секунди импулс, обработиха го и го препратиха двойно по-бързо към една далечна точка от външните квадранти. Микрокомпютърът получи и препрати сигнала по следния начин

– дълъг кодов пулс, пауза, дълъг кодов пулс, пауза. Когато бързо подвижният източник на излъчването излезе от обхвата на мембраните ѝ, радиосондата отклони вниманието си от вече забравения обект и продължи гордо пътя си между астероидите.

Изпратеният радиоимпулс продължи пътя си необезпокоявано, навлезе в обхвата на радиоприемните параболични антени на Церера и зачака в радиомаяка от обратната страна на астероида.

Дежурният офицер прие кода с явно отегчение. Дешифраторът на пулта прекара сигнала върху екрана, после го изкара на магнитна лента. Той гласеше: Автоматична радиосонда – сериен No.184462, клас Алфа, тип N, препраща кодиран сигнал, засечен в Квадрант 859: Сигнал за бедствие! Предавам – Патрулен кораб – серия GRS 8635. Клас – F. Спасете нашите души! Спасете нашите души! Опасност! Опасност!

Офицерът вече изпращаше лентата по Интеркома.

8.

Тежкият патрулен крайцер на командир Делиус пресече орбитата на Итака-8 в плавен наклон с точно определен ъгъл и кацна върху нестабилната платформа до външния ръкав на купола.

Едновременно с това шлюзът се отвори и от него с бързи отмерени подскоци се понесе единственият оцелял от касапницата. През илюминатора на шлюза крайцерът изглеждаше по-незначителен, но сега, като застана на десетина метра от главния му люк, почти под носовата част, Гордън си даде сметка колко огромен всъщност бе корабът. Нямаше нищо общо между него и първите тромави и груби кораби, осмелили се за първи път през човешката история да изследват и впоследствие да заселят първите планети и астероиди. Онези древни корита бяха напуснали Земята преди повече от 1000 години, а този тук бе излязъл от корабните докове на Венера преди около 20 години.

Противно на очакването му, люкът пред него се отвори и оттам наполовина се подаде облечена в скафандър фигура. Тя махна подканващо с ръка и се прибра обратно. Какво ли означаваше това? Гордън се замисли. Беше очаквал да слязат група офицери, които незабавно да го придружат в купола.

С няколко скока се озова в просторния въздушен шлюз. Когато се озова зад затварящата се врата, забеляза усмивката на женско лице в скафандъра. Щом въздухът изпълни шлюза, тя чукна с пръсти по стъклото на шлема му и бързо свали своя. След като последва примера ѝ, Гордън я попита озадачено:

– Не разбирам. Няма ли да влезете в купола?

– Не е нужно. – отвърна тя. По униформата личеше, че е висш офицер. – Веднага излитаме. Последвайте ме!

Тя не изчака да ѝ зададе втори въпрос, а почти го издърпа към извивката на коридора. Той я последва мълчаливо. Не след дълго се озоваха в асансьор, а оттам влязоха в капитанския мостик. Гордън плъзна бърз опознавателен поглед на обстановката и я запита:

– Мога ли да разбера какво става?

– Разбира се, Гордън – прозвуча наблизо мъжки глас. Гордън се обърна. Към него се приближи човек, когото той веднага позна.

– Командир Делиус?

– Именно – отвърна с полуусмивка командирът, после кимна на

жената и когато тя излезе го заведе към две свободни места. След като ги заеха, се обърна към седящия пред командния пулт астропилот и изкомандва: – Настъпи го, Били. Знаеш курса.

– Слушам, сър!

Нямаше гравитация за преодоляване, тъй че корабът се отдели от астероида почти неусетно за намиращите се в него. Делиус се обърна отново към Гордън. Лицето му имаше угрижен вид.

– Сигурно искаш да разбереш защо променихме плана?

– Ами... да. Нали трябваше първо да...

– Не, не. Това е без значение. – Делиус се облегна, докато тласъците от ускорението намаляха. После обясни: – Преди около час получихме сигнал от кораба на брат ми.

Гордън подскочи като оживен.

– Значи сте ги открили?

– Не съвсем. Сигналът, който уловихме, е от тракер-програмата на кораба му. Една от радиосондите ни е прихванала сигнала в Квадрант 859. Имали сме истинско щастие, че сондата се е намирала на пътя му. В противен случай, щяхме да се лутаме слепешката.

– Значи можете да ги проследите?

– Надявам се, че ще успеем. Вече знаем каква е траекторията им и той като този кораб развива три пъти по-бърза скорост от бричката на брат ми, ще навлезем в квадранта им много по-бързо, отколкото те ще успеят да излязат от него. А когато ги локализираме, ще ни бъдат в ръцете. Няма измъкване. – Той огледа свъсеното лице на Гордън. – Какво има? Да не сте болен?

– Не. Нищо ми няма. Но... в такъв случай защо съм ви аз? Можехте да ме оставите на Итака-8, вместо да губите ценно време заради мен.

Делиус кимна разбиращо.

– Трябваш ни, за да ни помогнеш в разпознаването. За съжаление от Церера не можах да изтегля нужната ми информация за затворниците, тъй като файловете за тях бяха изтрити. Банките с информация са строго кодирани. А тъй като радиосигнала отслабваше периодично, не можех да се бавя в ровене из вашите банки, които съм сигурен, че са вече изтрити от затворниците. Затова реших да ви взема като жив свидетел, а може би и посредник при евентуалните преговори.

Гордън разшири очи от изненада. Посредник? Свидетел? Това не му хареса.

– Вижте, командир. Разбирам накъде биете, но какво мислите, че ще стане с мен, като се изтъпанча пред Олдброски и хората му в цял

ръст? Ще ми видят сметката на мига!

– Няма да се стигне до там. Обещавам ви! Когато ги сгачим, ще се опитат да лавират. Тогава ще сте ми нужен тук на мостика, ако се опитат да ми пробутат някой техен номер. Познаваш подобен род хора много добре.

Гордън вдигна рамене.

– Щом считате, че съм толкова необходим, нищо друго не ми остава, освен да се надявам, че ще оправдая доверието ви...

Лукава усмивка се плъзна по лицевата кожа на Делиус, преди да се стопи в студено изражение. След което се обърна към навигатора и натърти:

– Пълна мощност, Били!

Онзи над пулта изплю едно отривисто „Слушам, сър“ и се зае с терминала.

9.

Скоростта на кораба започна да намалява на бавни тласъци преди да заходи към спирачните маневри. Почти час, сграбчил пултовете за управление, Олдброски промъкваше кораба през все по-рядко срещащите се астероиди и скални късове. Погледът му шареше нервно ту към нововия илюминатор, ту към координатната таблица на екрана, където множество точки пръснати хаотично, но номерирани в определен ред, се стопяваха, оставяйки място на появилите се други. Олдброски мърмореше нервно и на моменти отделни думи долитаха до ушите на прикования в съседното кресло Джулитас. Той бе дошъл в съзнание преди десетина минути и наблюдаваше с нарастващ интерес бандата. Бяха сами на командния мостик. С ирония каза:

– Нещо май я оплескахме, а?

Олдброски се извърна рязко. В очите му се появи яростен пламък, но се ограничи само да процеди:

– Затваряй си устата. След номера, който ни погоди, единственото, което ме възпря да не те изхвърля в Космоса, е мисълта, че ще се пръснеш веднага като мехур, без да страдаш достатъчно.

Джулитас се усмихна. Вътрешно ликуваше. Значи беше успял! Тракер-сигналят щеше да направлява преследвачите им. Забелязвайки радостта, която се изписа на лицето му, Олдброски ядно добави:

– Не се радвай, глупако! Скоро ще стигнем до Аритан-11. Тогава цялата ваша флота няма да успее да те измъкне. Ще си изгниеш там и то след като полудееш преди това.

Джулитас реши, че няма смисъл да влиза в пререкания с него. Огледа се. Беше привързан с метална самозалепваща се лента, обвита около ръцете и краката му. Лентите само наглед бяха тънки и лесни за освобождаване, но десетина души с общи усилия нямаше да успеят да ги отделят на милиметър от тялото му. От друга страна, ако успееше някакси да приведе в действие анти-магнитното устройство...

– Не се и опитвай! Само ще си хабиш силите на вятъра – обади се Олдброски, намеквайки, че се досеща за намеренията му. Джулитас се отпусна и подхвърли:

– Откажи се, Летан. Само си губиш времето с измислицата за тази станция-фантом. Ти си побъркан. Само болно съзнание може да вярва на подобни брътвежи. По-добре се остави да те прегледа корабният ни

психоаналитик. Теоксина е много добра специалистка. Помогнала е на не една и две откачалки. И тебе ще оправи.

Очакваше гневен изблик в отговор, но вместо това Летан само тръсна пренебрежително глава и се съсредоточи върху таблицата на екрана. Този път точките бавно изчезваха, без да се появяват нови. Едновременно с това астероидите рязко намалеха и летяха много спокойно. Все по-рядко изникваха нови астероиди, като в замяна на това хаотично летящите скални парчета значително увеличиха броя си, съгъстявайки се като метеоритна бариера, зад която нищо не трябваше да премине. Летан подскочи като опарен, когато на екрана се появи светло-червена, извита в краищата си ивица. Ръцете му се свиха в юмруци. Изражението на лицето му показваше наплив на противоречиви чувства. След като намали скоростта на минимум, приближавайки се на не повече от половин миля от метеоритния облак, се прехвърли на комутаторното табло и изграчи пресипнало, с глас изпълнен с вълнение.

– До всички! Веднага се качете на капитанския мостик! Стигнахме облака!

Джулитас не видя какво толкова имаше в това, но за по-малко от две минути като ураган в мостика нахълта цялата банда от главорези. Всички трепереха от вълнение. Гледаха облака пред носа на кораба с такова възхищение, сякаш виждаха нещо абсолютно невероятно.

Джулитас подхвърли хапещо:

– Аха! Маймунската сган се събра най-последно. А сега какво? Не виждам никакви дървета, на които да се покатерите.

– Млъквай! – кресна му Талиус така, че тъпанчетата му писнаха и тутакси, без да му обръща повече внимание, развълнувано се приближи до илюминатора. Останалите направиха същото. Талиус чак подпря чело о прозрачната повърхност и попита прегракнало:

– Сигурен ли сте?

– Абсолютно! – Отговорът на Олдброски олицетворяваше самата сигурност. Той скръсти ръце и допълни: – Зад този облак... е Аритан-11!

Джулитас зяпна, изпълнен със смесица от неверие и все още неясни предчувствия.

Няколко минути всички стояха в пълно мълчание. Корабът бе напълно неподвижен, застинал пред съгъстяващия се облак, сякаш очакваше появата на нещо величествено. Талиус тропаше нервно по дебелилото стъкло, опрял челото си в него. Внезапно спря, обърна се и попита с изпълнен с нетърпение глас:

– Какво чакаме? Защо не влезем в облака?

– Защото можем да загинем! – отсече Олдброски.

Всички се спогледаха изненадано.

– Какво? – Черната четина, покриваща темето на Талиус се наелектризира. – Нали каза, че щом преминем облака, ще попаднем в чисто пространство!

– Така е, но не знам със сигурност колко надълбоко е разположен облакът. Нямам никаква представа за това какво има в него. Според древната енциклопедия облакът е изкуствена преграда, служеща да спира всякакъв достъп до базата. Не знам защо са го направили, но са имали основателна причина да се крият толкова усърдно от сондите.

Един от главорезите попита нервно:

– А сега какво?

– Не знам – с угрижен вид отвърна Олдброски. – Ако облакът действително служи за бариера, то съществува опасност да не се състои от прости скални късове.

Талиус се намръщи още повече.

– Какво имаш предвид? Че има нещо техническо в облака? Роботизирани сонди?

– Да приемем, че е прекалено просто да има само скали.

Облакът все повече се съгъстяваше и настъпваше към малката черупка. Джулитас реши, че се заблуждава, но нещо ставаше вътре. Прекалено бързо увеличаваше размерите си. Сякаш някаква невидима сила го сплескваше от двете му страни, плъзгайки го бавно към тях.

Олдброски продължаваше да убеждава хората си, когато Джулитас кресна гневно:

– Млъквайте, астероидни плъхове! Не виждате ли, че става нещо със шибания ви облак?

Постоянно усъвършенстваните в условия на перманентни опасност и рефлексии на затворниците ги накараха светкавично отново да се залепят за илюминатора. Олдброски застина в изненада с полуотворена уста пред бързо съгъстяващите се астероидни парчета. Първоначалното им хаотично движение постепенно преминаваше в някаква определена симетрия.

Челото на Талиус се бе буквално сляло с повърхността на стъклото.

– Какво, Велики Фобос, става тук? – извика той и се обърна към шефа си, като към виновник за всичко произходящо. – Какво ще правим сега? Така ли ще стоим?

– Ще чакаме!

– Да не си полудял? Не виждаш ли, че облакът се опитва да ни притисне? Нека да се омитаме отгук.

Хората стояха вцепенени като статуи, сякаш обгръщащият ги облак им бе отнел способността да реагират. Джулитас местеше яростно поглед от облак към пиратите и обратно. Накрая не се сдържа и извика:

– Какво умувате, тъпанари? Включете двигателите и да изчезваме отгук.

Дясната ръка на Олдброски се сви в юмрук, който се стовари върху челюстта му. От удара Джулитас се олюля на стола.

– Ако още веднъж си отвориш устата, без да съм ти разрешил, ще те изкормя собственоръчно! – После допълни по-тихо: – Искаш да ни подведеш, за да може скъпият ти брат...

Джулитас се втренчи изненадано в почервенялото му лице.

– ...да ни спипа по-лесно. Никога няма да се озова повторно в ръцете ви, жалки защитници на човешкия морал и ред. Никога! Скоро ще придобия огромна мощ, с която ще смажа цялата ви мижава астероидна флота. Чаках прекалено дълго за този миг. И нито ти, нито този облак, нито който и да било ще ме спре да завърша мисията на живота си.

Облакът вече се намираше съвсем близо, като отделните му съставни части се различаваха много по-ясно. Джулитас погледна към Летан, чиито гърди се повдигаха и спускаха насечено, издавайки напрежението в него.

Джулитас тихо промълви.

– О, Марс! Ти си побъркан!

Олдброски се ухили по начин, който би накарал и най-коравия човек да се свие. Та той наистина бе луд! Очите му излъчваха сатанинска омраза. И тя не бе насочена само към него, а и към цялата астероидна флота, към всеки член от нея, независимо дали му бе причинил злина или добро, към цялото човечество може би...

Причините за тази генерализирана ненавист бяха напълно непонятни за Джулитас. Имаше редки моменти, в които му се струваше, че успява да разбере мотивите движещи този човек. Всеки заточен на място като Итака-8 имаше основателни причини да ненавижда флотата. Но омразата на Олдброски се различаваше коренно от тази на останалите. За него те бяха просто инструменти, с чиято помощ трябваше да постигне някакъв пъклен план. Но каквото и да бе този план, едно беше ясно: Олдброски бе напълно невменяем и неконтролируем. На Джулитас му оставаше само да чака и да се надява, че тракер-програмата на кораба ще доведе спасителния отряд.

Олдброски възвърна самообладание, тръсна пренебрежително глава към Джулитас и се приближи до Талиус.

– Налага се да рискуваме. Ще навлезем в облака. Той и така вече ни поглъща.

Действително облакът вече обгръщаше кораба. Досега очертанятия на раздробените скални отломки, които до преди десетина хиляди или милиони години са били част от внушителен астероид, се превърнаха в ясно видими грозни късове. Поради ограничения размер на носовия илюминатор краищата на облака вече не се виждаха.

Олдброски огледа внимателно движещата се маса и се върна при терминалите за управление. Задейства страничните сопли и извъртя кораба с 30 градуса в едната посока.

Облакът бе навсякъде.

Нещо го стегна в гърдите. Извъртя кораба на 180 градуса. Пак същата гледка. Рязко направи 360 градусово завъртане около оста.

Бяха в капан. Обградени отвсякъде.

Един от хората му промърмори ядно.

– Обречение сме! Ще загинем заради една фикс идея. И всичко това е заради твоята лудост, Летан. Ако загинем, всичко ще бъде заради твоята мания.

Преди да довърши, дясната ръка на лудия се вкопчи за грудера, последва безшумно проблясване и от говорещия остана само обгорялата му долна част на тялото.

Талиус нададе вой:

– Ти побърка ли се?

Онзи само се изплю върху трупа и прибра оръжието в кобура.

– Още ренегати?

Никой не отвърна. Стояха безмълвни и гледаха намръщено тлееещите и същевременно кървави останки на пода. Олдброски отсече:

– Добре. А сега ще чакаме! Сигурен съм, че скоро ще видите с очите си онова, заради което се присъединихте към мен. И без повече детинщини. Не съм стигнал до тук за да ме спрат страхливите бръщолевения на мекушави глупаци. – Облегна се на терминала и посочи облака. – А сега си затваряйте плювалниците. Ще чакаме!

Талиус понечи да възрази, но размисли и се загледа отново в облака.

10.

Гордън изпадна в приятна дрямка, седейки в креслото на командир Делиус. Каютата на командира бе доста уютна за разлика от тези в стандартните патрулни кораби. От няколко минути не взимаше участие в диалога, като остави офицера да приказва на воля, който явно в лицето на Гордън си беше намерил нещо като отдушник, защото думите му излизаха като порой.

– Вие, младите, какво знаете за астероидния живот? Какво ли не съм преживявал в този шибан пояс!

„О, не – помисли си Гордън. – Това май ще продължи дълго!“

– Спомням си големия бунт на колонистите от Фобос. Марсианският сенат дотолкова се бе оттегчил с пратениците им, искащи повече права и икономически реформи, че накрая от яд реши да ореже бюджета им още повече. Това естествено не се понрави на ония животни от Фобос. Познавам характера им. Всички го опознахме много добре при размириците. Отказаха да добиват иридий и берий от рудниците си, а без тях атмосферните реактори на Марс не можеха да филтрират атмосферата в куполите.

Гордън се понадигна. Знаеше за бунта от училище. Но никога не се бе интересувал много от историята на планетата си.

– И какво се случи?

Делиус облиза изпръхналите си устни и отпи от едно флаконче нектар от оранжерията на марсиански нар.

– Правителството нареди на Церера да се заеме с проблема. Страхуваха се от икономическите промени, които щяха да настъпят, ако колонистите ги заставеха да изпълнят исканията им. В действителност те не искаха кой знае какво. Малко повече брутен доход, повече машини, по-кратък работен ден. Исканията им можеха да бъдат изпълнени, без това да се отрази особено на банките на Марс Сити.

– И защо тогава не им задоволиха тези искания?

– Хм. Страхуваха се, че ако го направят, това ще послужи за пример на други колонисти да започнат да претендират за какво ли не. А подобна перспектива никак не се нравеше на управниците. Затова препратиха разрешаването на проблема към щаба на Церера. А там издадоха много проста заповед: да се вземат незабавни мерки за потушаването на бунта. Същевременно арестуваха делегатите им и ги тикнаха в кулата на

Марс Сити. Аз и брат ми съдействахме за това. Както и да е. Взех два крайцера – вторият се пилотираше от брат ми – и застанах в орбита около Фобос. Мислех, че това ще бъде още една рутинна операция по въвеждане на ред. – Той поклати глава. – Но сгреших. Преди да установя контакт с тях, от скрита платформа в края на куполите им нещо се насочи към втория крайцер. Бях извъртял кораба под остър ъгъл така, че да огледам комплекса им. Когато видях какво се насочваше към втория крайцер, беше късно да направя каквото и да било. Бяха изстреляли мини-плутониева ракета! О, Фобос! Откъде можех да знам, че едно такова задръстено минно колониално население ще притежава подобно разрушително оръжие? Защитните ни екрани не бяха включени, когато ракетата удари втория кораб. Кръвта се смрази във вените ми. Ракетата се превърна в малко слънце, чиято светлина обгърна кораба и сиянието изчезна. Заедно с кораба! Изпари се! Нищо не остана от него.

Гордън гледаше мълчаливо пред себе си.

– А вие? Какво направихте?

Командирът вдигна към него навлажнените си очи.

– Вцепенението така ме бе обзело, че блокира всичките ми крайници. Ако навигаторът до мен не бе изкрещял в ухото ми нещо, сега нямаше да съм тук. Веднага задействах защитния екран. Не мина и секунда, когато отдолу изстреляха втора ракета, този път насочена към нас. Вярно, раздруса ни, но екраните отразиха енергията. Не се колебах дълго. Изсипах цялата налична огнева мощ върху платформите долу. Никои не оцеля. Но загубих брат си.

Когато представих доклада си пред сената на Марс, ония счетоха, че загубата на един кораб е просто формална част от операцията. Казаха ми: „Командир Делиус, проявили сте истинско мъжество при изненадата от страна на противника. Ако знаехме, че разполагат с плутониеви ракети, щяхме да ви предоставим цяла ескадра. Съжаляваме за брат ви. Той беше истински офицер.“

След месец получих официално съобщение от правителството на Марс, че Сенатът единодушно е взел решение да бъде назначен за Командир на Главния щаб на Церера и Главнокомандващ на Астероидната флота. По този начин искаха да държат в страх и подчинение всички минни астероиди. След като избих цялото население на Фобос, си спечелих славата на жесток убиец. Все още ме смятат за такъв. – Той смачка флакончето и го захвърли на пода яростно. – Те просто ме купиха. Купиха онова, което направих от немай къде. Цели двадесет години този спомен стои запечатан в съзнанието ми.

Гордън се надигна в креслото си.

– Но, сър, вие казвате, че брат ви е загинал преди двадесет години, а капитан Джулитас, когото преследваме...

– Той е третият от нас. И най-малкият. Когато се случиха онези събития, той беше още пилот-изпитател в лунната база на Земята. Когато научи за смъртта на Марк, нещо се промени коренно в него. След повишението ми разговарях с него за последен път. Изложи всички факти, такива, каквито бяха. Обвини ме, че аз съм виновен за смъртта на Марк. Ако бях наредил да се задействат защитните екрани преди навлизане в орбита, сега той щеше да бъде жив. Прав е. Грешката е моя и никога няма да я изкупя. От двадесет години не е разговарял с мен. Правил съм нееднократно опити, но така и не успях да вляза в контакт с него. Накрая се отказах.

Последва дълга пауза. Гордън тъкмо се канеше да каже нещо, когато вратата се отвори и се появи офицер Ханк със зачервено от вълнение лице.

– Командир! – каза тя. – По-добре елате на мостика!

* * *

– Кога го засякохте за първи път? – запита той и се наведе над екраните с данни.

– Преди около три минути – отвърна тя и посочи колонката с цифри на друг екран. – Първоначално предположих, че е обикновено струпуване на метеоритен прах, но преди минута рязко започна да променя плътността си. Реших, че има нещо нередно и реших да го разруша със слаб изстрел. Не помогна. На поразеното място се появиха двойно повече скални парчета.

Делиус вдигна поглед от екрана и се вторачи напрегнато в облака.

Ханк чакаше с нетърпение.

– Какво ще заповядате? Да опитам ли да го разруша?

– Не. Канонадата няма да помогне. Включете защитните екрани. Досега не бях виждал струпуване на астероидни отломки с такава плътност. Явно автоматичните ни сонди никога не са прониквали достатъчно дълбоко в тази част на пояса. Нищо чудно, ако са се изправили пред това!

– Сега разбирам защо никога не сме получавали достатъчно данни за този сектор. Нищо не би могло да премине през подобна преграда. – Тя хвърли разсеян поглед към застаналия настрана Гордън. – Какво ще правим се...

Не можа да довърши наченатия въпрос.

Пред ужасените им погледи в астероидния облак, сякаш под въздействието на невидимо силово поле, се разтвори дупка, която като че ли приканваше кораба да се промъкне през нея. В мига, в който Делиус щеше да изкрещи да се включат двигателите, нещо разстърси кораба и го засмука в дупката. От ускорението, пилотите се проснаха на пода, а офицер Ханк се блъсна в Гордън, малко преди да удари главата си в захранващия шалтер на командното табло.

Делиус ревна с цяло гърло, въпреки силата притискаща го към стената.

– Пълен назад! Пълен назад! Двигателите на реверс!

Тягата бе толкова силна, че въпреки опитите си, никой не успя да достигне пултовете. Две секунди по-късно притеглянето спря и всички се разпиляха из мостика. Делиус вече бе на крака, когато видя нещо, от което чак костния му мозък се смръзна от ужас.

От облака нямаше и следа. Пространството около тях бе чисто, с изключение на единадесет грозни метални чудовища, наредени в една линия пред кораба им. По всичко личеше, че са създадени за унищожение. По конусовидната им форма зееха десетки оръдия и шлюзове за изстрелване на плутониеви ракети.

Нещо сръза съзнанието на Делиус. Споменът за нещо древно. За слушани с половин ухо стари легенди, на които никога не бе отдавал особено внимание.

– Какво, о Велики Марс, е това? – успя да промълви Гордън все още стискащ за ръка Ханк. – Приличат на чудовищни... чудовищни...

– Роботизирани бойни станции! – Делиус извика почти с нотка на радост в гласа си. – Не мога да повярвам! Това... това са Аритан-11!

Той пристъпи бавно към илюминатора, сякаш пред него се намираще някакъв вид божество.

– Но... кой ги е създал? И какво правят тук? Никога не съм чувал за подобни станции.

– Естествено, че не си чувал. Както и никой не е чувал за тях от средата на второто хилядолетие.

– Какво? Та те са на повече от 400 години? Няма машина, която да престои толкова дълго в космоса и да продължи да функционира. Вероятно отдавна са извън строя.

– Невероятно, но се оказва, че е истина! Аритан-11 представляват автоматични роботизирани антинашествени бойни станции. Ясно откъде идва името им – на брой са единадесет. – Делиус залепи челото си до

стъклото и плъзна погледа си по черната зловеща повърхност на чудовищата. – През миналото хилядолетие човечеството, както знаем, било заплашено от извънземно нашествие. Преданието твърди, че за да се защитят вътрешните планети, на които имало човешко присъствие, учените вложили всичките си познания, за да създадат достатъчно надежден и мощен защитник, който да играе ролята на своеобразен щит срещу нашественика. Хората вложили цялата си научна и техническа мощ в тези единадесет станции! И ето го резултатът пред нас.

– Но защо ли са единадесет? – попита замислено Гордън.

– Може би са имали причина за това, но каква и да е била, съм сигурен, че е била достатъчно силна, за да удържи нашествието. Странно защо, но може би след като са си свършили работата, хората са я сметнали за вече ненужна и я забутали в астероидния пояс.

– Чакайте малко. Как така са я забутали? Та тя е тук. Пред нас.

– А е възможно и тогава да са се опасявали, че от продължителната и тежка работа на цялата несъвършена по това време роботизирана система и от повредите нанесени от извънземните кораби, станциите могат да излязат извън контрол и да причинят вреда на човечеството.

– Да. И аз не бих спал добре, ако знаех, че недалеч от мен кръжат тези чудовища.

– А има и още едно възможно обяснение: да са оставени в „замразено“ състояние при случай, че нашественикът се завърне. Не знам какво тече в изкуствените мозъци на станцията, но ми се ще да го узная.

Гордън зяпна изненадано. Останалите помръкнаха. Ханк запита колебливо:

– Командир, това не е ли твърде опасно? Какво можем да направим в случай, че тези чудовища решат да ни атакуват?

– Според мен – нищо! А и вече не сме в състояние да управляваме кораба.

– О, Фобос! – Ханк се хвърли към терминала. След кратко безрезултатно упорство над клавишите се обърна, пламнала от вълнение. – Корабът е неуправляем. Не се подчинява на командите ми.

– Знаем.

– Но... какво ще правим тогава?

Делиус свъси вежди и потъна в размисъл. След минута каза:

– Отворете всички честоти за комуникации. Ще опитам да се свържа с главния робот. Ако все още има такъв!

След кратко колебание Ханк включи комуникатора на пълна мощност. Поне това й се удаде да задейства.

Делиус направи знак на всички да пазят тишина и се прокашля.

– Тук патрулен кръстосвач на Астероидната флота. Сериен номер SRSX 64083 иска контакт с главния компютър или изкуствен интелект на Аритан-11. Отговорете на стандартните земни честоти.

Последва дълга безрезултатна пауза, през която нервите на всички сякаш да се скъсат. След кратко колебание Делиус повтори идентификацията на кораба. Последва още по-дълга пауза. След нея опита отново.

– Тук патрулен кораб...

Разкъсващ ушите писък, последвал в отговор, блокира мозъците им. След като този звук секна, последва минутно съскане и прашене, сякаш някой или нещо се опитваше да настрои предавател на определена честота. Само че със стотина децибела по-високо. Когато какафонията свърши, последва напрегната пауза.

Гордън не издържа и подметна:

– Какво се опитва да направи? Да ни осакати слуха?

– Мълчи! – срязва го Делиус.

– Зууп-зууп-зууп-пфуу-у-у-у-фууб. Ссс-сс-сс...

– Аха. Сигурно ни казва: сега ще ви анихилирам по най-експедитивния начин – подхвърли мрачно Гордън.

– Не. По-скоро се опитва да настрои предавателя си на нашата честота. Не мога да твърдя със сигурност, но вероятно езикът ни се е попроменил за толкова столетия.

Внезапно звуците пак секнаха, последва четирисекундна пауза и във вътрешността на мостика се разнесе пронизващ мозъка глас. Беше глас на робот, говорещ със странен акцент:

– Автономна Роботизирана Бойна Станция-11 приема! Сериен номер на кораба ви и наличието на Астероидна флота не съществуват в Главния Земен информационен център! Повторете производствения си номер и годината на създаване на Бордовия ви компютър.

Делиус изръмжа. Сега ги бяха хванали натясно. Астероидната флота бе сформирана едва преди 180 години. Така че за станцията това бе просто един несъществуващ обект.

Гордън се приближи до него.

– Защо не приема кода ви?

– Защото роботът все още живее в миналото хилядолетие! Опасявам се, че ще последва най-лошото.

– Какво? Да не би да ни нападне?

– Страхувам се, че ще ни сметне за нашественици.

– О, не! Трябваше да си остана на Марс, а не да се правя на герой.

Делиус прехапа устни. После кимна на офицер Ханк.

– Можеш ли да го заблудиш с нещо?

– Ами, не съм сигурна. Откъде мога да знам какво ще измисли онова нещо там. От другата страна стои робот, живеещ в миналото, програмиран да счита всичко онова, което не е регистрирано в мозъка му, за нашественик. На практика ние сме врагове, а най-вече ние знаем как се постъпва с враговете.

– Нямаме друг изход. Ще рискувам. – Делиус пое дълбоко въздух. – Аритан-11! Тук командир на кораба срещу вас Делиус Дан – Главнокомандващ Астероидната флота. С кого разговарям?

Отговорът не дойде веднага. На робота му бе нужна настройка, помисли си Гордън. За това нямаше никакво съмнение.

– Говори робот клас 10, програмиран да управлява Аритан-11 под директива номер едно, степен първа от извънредната поправка на закона за защита на човешкия род от извънземен агресор! Поправката е въведена на 01.08.2408 година, чрез съгласието на Тройния съюз.

– Тройният съюз? – изненада се Гордън.

– Вътрешните планети – отвърна бързо Делиус и се обърна към робота: – Приех информацията в точни единици. Грешно приемане – отхвърлено. Можем ли да се скачим с главната станция разположена пред нас?

Отговорът бе повече от сечаш.

– Възможността се отхвърля. Неразпознаване на обекта. Нерегистрираните кораби подлежат на незабавно унищожение според поправката на закона...

– Ние се предаваме! Повтарям: предаваме се!

Роботът млъкна. Сега щеше да реши съдбата им. На Делиус му мина през ума мрачната възможност в този закон да има точка, в която изрично се забранява взимането на пленници. Това щеше да бъде гибелно.

Вместо отговор, от най-голямото чудовище пред тях се отвори шлюз, наподобяващ повече назъбена челюст, отколкото платформа за кацане на кораби.

Последвалата заповед отпусна нервите на всички.

– Корабът ви ще бъде пленен заедно с екипажа му. Заповядвам ви да не оказвате съпротива. Ще бъде безмислено!

От начина, по който роботът смени временната несигурност в гласа си с категоричния тон, Делиус разбра, че той многократно бе извършвал подобни действия. Запита са само дали някой от пленниците бе оцелял вътре.

Пастта на отворения шлюз надвисна заплашително над тях. Едва сега можах да се убедят напълно в чудовищните размери на тези станции. Те не бяха просто огромни! Те бяха гигантски, дори в сравнение с днешните орбитални станции, сновящи около планетите.

Магнитният лъч на станцията ги вкара плавно във вътрешността на шлюза. Последва забавяне, приглушен хлътващ звук от затварящи се стени и вече бяха вътре.

Наблюдавана през илюминатора на мостика, вътрешността на шлюза бе твърде земна. Дори прекалено. Широка платформа за скачване, спомагателни подемни машини и сканиращи устройства.

Гордън хлъцна един-два пъти и вметна учудено:

– Та това е просто един хангар? И то от най-примитивните.

– Естествено – сопна се Ханк. – Технологиата е на повече от 4 столетия.

Внезапно енергията на мостика угасна. Делиус се огледа.

– Изключиха захранването.

Познатото свистене в приемника на мостика накара всички да затаят дъх. Роботът се обърна директно към Делиус:

– Делиус?

– Да.

– Оставете оръжието си и слезте от кораба си. Ще изчакате сканиращите устройства да ви проверят.

Вторият пилот се обърна към него.

– Нима ще отидете сам?

– Нищо друго не ми остава.

– Нека да дойда с вас. Може да стане опасно.

– Не. При критична ситуация вие ще реагирате като офицер, което роботът ще счете за проява на агресия. Не мога да рискувам. А и вие сте ми нужен тук, в случай, че по някакъв начин успеем да се справим с работата. Ще имам нужда от помощ, но от друго.

Той се обърна към Гордън.

– Ти ще дойдеш с мен! – После Делиус посочи и Ханк. – Ти – също!

Двамата се спогледаха, но нямаше място за колебание или възражения. След минута тримата се озоваха извън кораба. Ханк вдъхна предпазливо.

– Лек ненаситен въздух! Пречиствателните филтри работят все още на високи обороти. След толкова години! Невероятно!

– Да, бе, наистина – иронично вметна Гордън. – Само внимавай да не си лепнеш някой вирус. След толкова години в космоса не можеш да

си сигурна в нищо.

Стържещ звук – от дясната страна на хангара се отвори врата. Създанията зад нея бяха достатъчно гротескни, за да смразят кръвта във вените им: два двуметрови робота, снабдени с половин метрови шипове, стърчащи по цялото им тяло, пристъпиха вътре. Под колената им също се подаваха, не толкова внушителни, но все пак достатъчно красноречиви остриета, предназначени за близък бой. Всяка от ръцете им можеше да смели гръдния кош на човек на кайма.

Ханк изстена от ужас. Делиус я бутна леко.

– Не се стягай. Отпусни се. Ще видим какво ще направят сега. А ти, Гордън, да не направиш някоя глупост!

– Няма. – Езикът му беше слепнал за небцето. – Ще бъда кротък като марсиански таралеж.

Шегата му не бе много уместна за подобен момент, но поне намали напрежението.

Тежката четириръгълна глава на робота с по-късите шипове се извъртя към тях и каза:

– Последвайте ме! Ще бъдете отведени в сектора за пленници. Всяка проява на съпротива или агресия от ваша страна ще бъде наказана най-жестоко.

Роботите се завъртяха в синхрон, като изтракаха с тежките си, масивни крайници по метала и без да следят за изпълнението на нареждането им, се отправиха към близкия асансьор. Когато новопленените се напъхаха в малкия асансьор, телата им бяха почти долепени до тези на роботите. Гордън не обърна внимание дали Делиус и Ханк го забелязаха, но по-високият робот носеше ниско под лявата си ръка малък апарат, много приличащ на генно-структурен скенер. Предназначението му, както по-късно щеше да се убеди, бе да изследва молекулярната структура на всеки жив организъм, попадащ в станциите. Сигурно по този начин роботите се уверяваха дали заловените са човешки същества или използват маскировъчна органична тъкан, за да заблудят роботите.

След недълго изкачване, асансьорът спря. Тримата направиха крачка и спряха. Коридорът, приличащ много на астероиден минен тунел, бе препълнен с проснати по пода останки и скелети.

Ханк простена.

– О, майко Венера! Какво е това място?

– Прилича ми на гробище за извънземни. – Гордън се приближи до масивен скелет, нямащ при това ни най-малка прилика с устройството на човешкия. Огледа го внимателно и рязко подскочи назад. – Но това е

извънземно!

По-ниският робот огледа въпросната останка и обясни:

– Беше извънземно! Както и всички останали в сектора!

Ханк размаха ръце и посочи веригата от десетки скелети натрупани в края на коридора.

– Но защо са разпилени така?

– Преди 398 години заловихме 37 оцелели екземпляра, от кораби, които разрушихме при нападението на нашествениците. Затворихме ги тук до края на войната. Когато нашествениците си отидоха, ни беше дадена заповед да не езекутираме пленените индивиди от расата им. 350 години по-късно обаче, при раздаване на месечната им дажба храна, те се опитаха да се измъкнат от килиите си. Наложихме да ги избием. – Роботът извъртя глава към дъното на коридора. – Остана само един от тях. Но не му остава дълго съществуване. Биоскелетите ни сочат, че жизнената му енергия е на изчерпване. Дори ние, машините, сме изненадани от неговата изключителна жизненост за биосъщество. – Извърна се отново към тях. – Тъй като вие сте човешки същества, смъртното наказание отпада. Но ще бъдете затворени, докато определим самоличността ви и идентификацията на кораба ви. Последвайте ме!

Ханк дръпна Делиус трескаво. Той й прошепна развълнувано:

– Знам, знам. И аз се чувствам така. Жив извънземен!? Последният оцелял от вида си? Тук?

Предишният страх от роботите бе изместен от любопитството.

– Дали ще ни се предостави възможност да го видим?

– Да. Като ни затворят насаме с него.

– Само това не, майко Венера!

Гордън се влачеше едва-едва зад тях и не долови смисъла на шепненето им. Само оглеждаше подтиснатите тленни останки.

Роботите спряха пред масивна врата с вградени електрожилещи механизми. Макар и датиращи от древността, електроскобите се срещаха и сега в астероидните затвори като укротителна мярка за по-буйни индивиди. Във вътрешната страна на вратата имаше малка цепнатина, през която се изстрелваха двусантиметрови скоби, заредени с електричен заряд, достатъчен за да парализира човешко тяло за минута-две. По този начин се налагаше контрол върху всички затворници.

По-ниският робот посочи вратата и каза:

– Съветваме ви да не влизате в противоречия с вашите приятели за да не изпитате това, което не желаете. Електроскобите ще ви държат влага!

Делиус стреснато попита:

– Какви приятели?

– Групата човеци, които заловихме четири часа, преди вие да навлезете в защитния ни облак. Залови ги роботът на станция-6!

Роботът погледна малкото светещо квадратче в горния ъгъл на вратата, голямите му зелени очи пробляснаха и вратата се отвори.

Едновременно с това отвътре се чу кикот и нечий дрезгав глас изграчи:

– А-а, някой идва. Надявам се, че този път...

Но когато в помещението влязоха тримата, в него се възцари тишина. Осемте души се изправиха бавно, втрещени в Делиус. Единият от тях пристъпи напред. Лицето му бе станало моравочервено.

– Де... ли... ус!? – процеди той и стисна юмруци. – Каква среща?

Помниш ли ме?

– Естествено. Как мога да те забравя... Летан.

Гордън гледаше пирата с примес от омраза и страх.

– Но... това е той! Той е! Заедно с цялата си пасмина. Тук са всичките гадове, които избягаха от Итака-8, командире!

– Почти всичките – поправи го бързо Летан, продължавайки да гледа Делиус.

Стоящият зад Летан Талиус изсъска свирепо:

– А, това е онзи сополанко от охраната.

Роботите затвориха вратата зад тях. Осмината гледаха тримата в нещо като транс. След кратко колебание Талиус извика:

– Да ги пречукаме! – Втурна се към Делиус, но не успя да направи и втората си крачка, когато с кратко пронизително изсъскване нещо профуча покрай ухото на Ханк и обви гърдите на пирата. Скобата проблясна, очите на пирата се ококориха и последвалото изпразване на електричния заряд го просна в конвулсии на пода.

Делиус се обърна с насмешка към Олдброски:

– Както винаги, тебеподобните първо действат, а после мислят!

Изкривена усмивка се появи на лицето на Летан.

– Много добре. Не си загубил духовитостта си. – Направи знак на хората си да седнат. Те се подчиниха с явно нежелание. Той продължи: – Не очаквах да се срещнем на това място и по това време. Трябва да призная, че съм безкрайно изненадан от бързината, с която успя да ни настигнеш.

– Аз също.

– Подозирах, че от Церера ще изпратят преследвачи, но че именно

големият шеф ще поеме командването, това не го очаквах.

Делиус подкани Ханк и Гордън да седнат до него. Разстоянието между тях и групата на пиратите бе около четири метра. Ако не ги спираха електроскобите, сигурно обстоятелствата щяха да се сложат по доста трагичен начин.

След кратка пауза Делиус запита:

– Какво направи с брат ми, Летан? Уби ли го?

Олдброски се ухили злорадо.

– Мога да те излъжа, но няма да го направя. Не. Жив е. Намира се в кораба. Добре завързан, естествено. Не бих му позволил да направи втори номер като този с тракер-програмата.

Бегла усмивка се разля върху лицето на офицера. Олдброски сякаш не я видя.

– Знаеш ли нещо, командире, – продължи той – никога не можах да разбера защо ме изхвърли от щаба. Аз просто си вършех работата като всички останали.

– Работата ти бе да спасяваш хората, а не да вдигаш във въздуха цяла орбитална станция с персонал от 800 души на борда.

– Че откъде можех да зная, че са ни сметнали за пирати? Аз лично им съобщих, че сме астероиден патрул.

– Ти не им събщи. Ти им го показа.

– Е, може и така да е, но не ми се прави на светец. – Летан кипна. – Мойте 800 са нищо в сравнение с твоите 36000. Толкова ли бяха? Или малко повече там, на Фобос? А мен изхвърлиха от Церера, осъдиха ме на шест години затвор с усилено строг режим и ме тикнаха в ада на Итака-8. Заради едно недоразумение. Сега обаче нещата се промениха, както сам виждаш.

– Защо изби целия персонал?

– Не съм. И това ми е грешката. Онзи нещастник зад теб е оживял след взрива. Сега разбирам защо от самото начало нещо куцаше.

Гордън изстена:

– Животно...

– Сега да оставим личните взаимоотношения за друг път – намеси се Делиус. – Как попаднахте тук?

– По същия начин, по който и вие, предполагам. Навлязохме в облака, свързахме се с една от станциите и ето ни тук. Пленени! Добре, че мозъците на самоходните тенекии отвън не са се скапали с годините. Четиристотин години не са малко. – Той се излегна. – А сега, Делиус? Какво ще правим, за да се докопаме до свободата?

– Откъде да знам? Можем да им поискаме карти или да си разказваме вицове през следващите сто години. Или пък да се сбием с роботите. Какво пък? Един от нас може да оцелее.

– Не е зле. Никак даже. Както винаги пипаш в детайли. Винаги си бил непредсказуем за разлика от останалите дървеници от Церера. Ако не беше ти, досега да бях превърнал този шибан астероид в място за разврат и комар.

– Ще бъде добре да го видя. – Делиус се усмихна изразително. – Не си се променил от престоя в затвора. Мислех, че там лудостта ти ще намалее.

– Сгрешил си в преценката си. Ще ти призная, че съвсем скоро ще притежавам такава мощ, с която ще изтрия цялата ти флота и ще я изпратя в енциклопедиите.

Ханк се изкикоти по типично женски маниер.

– Виж ти какви амбиции! Нищо чудно, че си заобиколен от такава пасмина.

Хората на Олдброски се наежиха. Той им махна успокоително.

– Оставете я момчета. Котенце в униформа? Уф, ако не бяха точно такива обстоятелствата, каква веселба можеше да стане!

Ханк почервеня, стисна юмруци и изфуча:

– Затваряй си мръсната уста или ще ти го скъсам!

Летан вдигна предупредително пръст към вратата.

– Внимавай, скъпа, да не получиш някоя инжекционка. И какъв неискан речник!

Тя едва се успокои, но продължи да го гледа враждебно.

Междувременно Талиус се бе съвзел от електрошока и бавно се довлече до стената. Очите му святкаха свирепо като въглени. Прочеди през зъби:

– Ще ви убия. Ще ви смажа черепите, жалки нещастници.

– Спести си заканите за друг път – посъветва го Ханк. – Отвън са разпилени доста представители на чуждоземната раса. Внимавай да не положат скелета ти до техните.

– Достатъчно, Ханк – срязва я Делиус. – Чепкането ви до никъде няма да доведе. Намираме се в бойна станция, контролирана изцяло от работи. По-добре помислете как да се освободим от тази килия. Сега трябва да работим заедно.

Летан се изправи рязко.

– Добре казано. Да видим дали ваше величество ще измисли нещо гениално? Например, как да накараме онези два контейнера да ни дадат

свобода на действие.

– Запази си сарказма за друг път. Ти си по бягствата. Имаш вече опит. Хайде, измисли нещо!

– Ще опитам. Не ми давай зор. А сега да поспим.

Олдброски се извъртя на другата страна и затвори очи. Бавно, един по един и останалите от групата му го последваха. Делиус погледна часовника си. Показваше 22:38 марсианско време. По това време куполите на планетата потъват в полумрак. Кимна на Ханк.

– Не се тревожи. Легни да поспиш. Утре ще видим какво ще правим.

– Слушам, сър.

Половин час по-късно всички спяха.

11.

Силен трус, последван от разлюляване разбуди всички. Летан и хората му наскачаха на крака.

– Проклятие! Какво става? – извика Талиус и разрита един от хората.

Делиус погледна часовника си. Показваше 5:26 сутринта.

– Не е ли малко рано за закуска?

– Не дрънкай глупости – кресна Летан. – Нещо е станало.

Последва втори силен трус. Сякаш цялата станция се накланяше.

– Това не ми харесва. Никак. Станциите са свързани. Щом тази се накланя, следователно и останалите – също. Трябва да се измъкнем от тук.

– Какво? Да не те хвана шубето?

– Ако искаш да се правиш на глупак, сега не му е времето. Тази станция е на повече от 500 години. Откъде знаеш, дали не е време да се разпада.

Гордън възкликна:

– Ей, чакай малко. Не говори глупости!

Талиус го хвана за ръката, като го дръпна силно. В следващия момент го пусна и зяпна цепката на вратата. Изминаха няколко секунди, без да усети електрошок. Всички се спогледаха. Замахна с ръка и спря по средата на движението. Нищо! Механизмът или бе повреден, или изключен.

Гордън изтръпна. Талиус се ухили. Летан се ухили. Делиус помръкна. Ханк се вцепени.

Един от пиратите тъкмо отвори уста да каже нещо, когато вратата се отвори наполовина и замря.

– Какво става, мамка му?

Летан се поколеба за миг. Направи крачка и излезе от килията. Нямаше никой в коридора, освен скелетите. Осветлението примижваше. Явно имаше проблеми със захранването.

Олдброски огледа коридора. Всички килии бяха отворени. Кимна на Талиус.

– Какво мислиш?

– Нямам представа какво става. По-добре да побързаме, ако не искаш да се срещнем с роботите. – Посочи зеещата врата на асансьора и

добави: – Надявам се, че поне той работи.

Заедно с останалите забърза към дъното. Делиус, Ханк и Гордън останяха на място.

– Има нещо нередно – вметна изплашено Гордън и погледна Летан, който разглеждаше отворените килии. Когато стигна дъното на коридора, се спря, втрещен в нещо. После бавно влезе в последната килия.

Ханк посочи двата съседни коридора разделящи се пред асансьора. И двата тънеха в полумрак, водейки към неизвестното.

– Командир, какво ще правим? Нали не смятате да тръгнем с тях! – Тя кимна към затварящата се врата на асансьора.

– В никакъв случай.

Внезапно от дъното на коридора се разнесе изпълнен с ужас вик. Беше Летан. Тримата се стрелнаха към него. Когато влязоха в килията, спряха в изненада. Летан бе клекнал до телата на двата робота, чиито глави бяха сплеснати, сякаш бяха ударени с нещо изключително тежко.

Пиратът се обърна към тях.

– Тук става нещо. Какво е имало в тази килия?

– Роботите казаха, че тук е бил последният жив извънземен. Но как...

Трети силен трясък разтърси коридора. Летан изхвърча от килията, олюлявайки се, като се впусна към десния коридор. Делиус го последва.

– Къде си мислиш, че отиваш?

– А ти къде мислиш? – отвърна онзи през зъби, обръщайки се към него. – Да намеря контролния сектор. Все някъде трябва да има място на това парче контейнер, контролен терминал от където да се контролира цялата Аритан-11.

– Ами хората ти? Няма ли да ги последваш?

Летан погледна към празния асансьор.

– Зарежи ги. И без това щях да се отърва от тях. Само да открия контролния панел и ще въведа нов ред из системата.

Няколко секунди двамата се гледаха мълчаливо. Накрая Делиус каза:

– Не ме интересува дали ще оживееш. Надявам се да умреш, преди да стигнеш до каквото и да било, от което да можеш да упражниш контрол върху това място. Но внимавай с извънземния! Не знаем какво представлява, но със сигурност е нещо страшно, щом е успял да извади от строя роботите.

Той се върна при Ханк и Гордън, които оглеждаха все още роботите.

Когато Делиус се обърна отново назад, Летан бе изчезнал.

– Командир? – провикна се Ханк от килията.

– Какво има?

– Вижте! – Тя посочи малки капки зеленикава течност по протежението на коридора. Продължаваха във вътрешността. – Какво мислите? Дали не са от извънземния?

– Твърде вероятно. Роботите казаха, че е бил пред края на живота си. А и в боричкането сигурно са успяли да го ранят.

Делиус потъна в размисъл. От няколко минути подът под краката им вибрираше, а това не бе никак успокоително. Ханк предложи:

– Сър, може би е по-добре да се омитаме незабавно от тук. Не съм сигурна, но имах нещастieto да бъда на два пъти на умиращи орбитални станции и симптомите са същите. – Говореше напрегнато. – Стабилизиращите двигатели излизат от строя.

– Сигурен съм, че донякъде си права. Но може би причината е друга. И не бих искал да се окажа прав в предположението си, но ако е така трябва да направим всичко възможно, за да го спрем.

– Него? Извънземния?

– Да. Но да не губим повече време. Елате.

Тримата се втурнаха към вътрешността на коридора.

* * *

Когато излязоха от асансьора, Талиус изскочи пръв от него, затича се към хангара и падна с отрязана глава. Пиратите се втрещиха. Нещо изсвистя във въздуха над тях. Погледнаха нагоре, едва когато малък блестящ сърп под формата на полумесец се спусна и пръсна черепа на втория.

С викове пиратите се пръснаха из хангара. Отнякъде се появиха още четири сърпа, които свистяха из вътрешността на хангара като ято стършели. Когато последната глава падна отрязана, сърповете се завъртяха в кръг, издигнаха се и хлътнаха в четирипръстата ръка на едно същество, представляващо на външен вид кошмарна смесица между гущер и човек. Здравно стъпило на масивните си задни крака, то стоеше зад два контейнера. Ръстът му не беше по-малко от три метра. Малките зеленикави парчета кожа около двете змийски очи се опънаха, като огледаха кръвта по блестящите сърпове. Съществото ги поднесе към широката си уста и плъзна двадесет сантиметров син език по повърхността им. Капчиците кръв се стопиха върху малките едва забележими вендузи по езика. Съществото изрева мощно и скочи върху пода до обезглавения

труп на Талиус. Наведе се, вдигна изцъклената му глава с лявата си ръка, а с дясната откъсна долната челюст. После бръкна отдолу, като натисна силно под тила, отчупи парче от черепа и го хвърли на пода. Обърна главата обратно, хвана с две ръце горната челюст, напъна силно встрани, като разкъса костите и заби устата си в кървящия мозък.

12.

След няколко съприкосновения с пода или стените, униформата на Летан заприлича на парцалена мантия, докато препускаше из коридорите. Не след дълго стигна до голяма масивна врата, отваряща се чрез ръчно управление. Спря се, вдиша и издиша няколко пъти, за да нормализира кръвното си и сграбчи лоста. Напрегна се с все сила.

Лостът заяждаше от ръждата по него.

– Превъртай се, мамка ти желязна! – процеди през зъби и се увеси върху него с цялата си тежест. Накрая винтът поддаде, при което Летан падна, но светкавично скочи на крака и ритна вратата. Оказа се по лека, отколкото му се струваше. Зейна широко и му разкри пътя към възделенията му. Намери това, за което бе мечтал. Контролната зала! Първоначалното му опиянение се стопи бавно, когато огледа внимателно терминалите. Захранването, изглежда, зареждаше апаратите, но всичко бе някак грубо и примитивно.

Контролната зала не бе много широка, но затова пък терминалите бяха разположени така, че да улеснят максимално обслужването им. Главните се разполагаха около малка, висока едва три метра кула, обвита с нестабилна стълба. Останалата част от апаратурата бе пръсната из различните части на залата.

Летан се впусна трескаво да изучава терминалите. Оглеждаше, опипваше, натискаше, после ги изключваше и след десетина минути на лицето му грейна широка усмивка.

– Да-а! – Извика силно към тавана. – Най-последно! Тя е моя. Силата ѝ е моя и ще бъде моя завинаги! – Спусна се към един панел и затрака по него. – Да. Да, да, да. Моя си, моя. Аз ще контролирам системата-а-а. Аз, аз, аз!

После се впусна към друг. Затрака трескаво. Голям екран над главата му се включи. Върху екрана плъзна надпис:

„КОНТРОЛЕН ПАНЕЛ НА СТАНЦИЯ П! АКО ЖЕЛАЕТЕ ПОПРАВКА В ЗАДАДЕНАТА ПРОГРАМА ИЗВИКАЙТЕ БОРДОВИЯ КОМПЮТЪР“

Летан премига изненадано. Набра набързо:

„Каква е тази програма?“

Компютърът изписа:

ПРИВЕЖДАНЕ НА ДВИГАТЕЛИТЕ В ПЪЛНА МОЩНОСТ ЗА

ДОСТИГАНЕ НА ЦЕЛТА В НУЖНИЯ СРОК“

Този път Летан беше уплашен. Нещо не се вместише в представите му. Имаше нещо нередно със станциите.

Набра:

„Компютър? Каква е крайната цел на станцията?

ДО ТРИДЕСЕТ ДНЕВЕН СРОК ОТ КЕНТАВРИЙСКО ВРЕМЕ АРИТАН 11 ДА БЪДЕ ПРИВЕДЕНА В ОРБИТА ОКОЛО ПЛАНЕТАТА МАРС!“

Пръстите му трепереха докато набираше следващия въпрос:

„Компютър? Защо станцията е програмирана да следва този курс?“

„НЯМАМ ОТГОВОР! НЕ МОГА ДА ОТГОВОЛЯ! ПРОГРАМАТА МИ ИЗИСКВА ДА СЛЕДВАМ ТОЗИ КУРС, ДОКАТО НЕ ПОЛУЧА ДОПЪЛНИТЕЛНА ЗАПОВЕД ЗА ПРОМЯНА В ОСНОВНАТА ПРОГРАМА!“

Летан получи световъртеж. Кой, за бога, си играеше с неговата станция? Нима някой беше стигнал преди него до тук? Делиус? Той се огледа. Беше сам. Значи някой от роботите бе решил да се прави на господ? Не. И това отпаднаше.

С някаква доза страхопочитание написа:

"Компютър? Кой е задал тази заповед?

Не последва бърз отговор. Олдброски набра отново:

"Компютър? Кой е програмирал Аритан-11 за този курс?

След кратка пауза, необичайно бавно и насечено, върху екрана се изписа:

"ОСНОВНАТА ПРОГРАМА Е ВЪВЕДЕНА ОТ... ОТ... ОТ..."

– От кого? – изкрещя отчаяно той и стовари двете си ръце върху терминала.

– ОТ МЕН! – прозвуча неочаквано и директно в мозъка му.

Летан се извъртя рязко. На входа на вратата стоеше съществото, още стискащо полуизядената глава на Талиус. То замахна с ръка и главата тупна пред краката на Летан, който изкрещя и я ритна встрани. После посочи съществото и изви с глас, пълен с отчаяние и ужас:

– Кой за бога си ти-иии?

Рептилоподобният извънземен вдигна дясната си ръка, при което пробляснаха едрите люспи, покриващи туловището му и изпрати нов мисловен сигнал към съзнанието на Олдброски:

АЗ СЪМ ЕДИН ОТ НОВИТЕ ГОСПОДАРИ НА ВАШИЯ СВЯТ!

И тежко тръгна към него.

КРАЙ

© 1997 Петьо Добринов

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ТАЙНАТА НА АСТЕРОИДНИЯ ПОЯС. 1997. Изд. „Камея“. Биб. Фантастика Камея, №20. Повест. Печат: Светлина, Ямбол. Формат: 20 см. Страници: 128. Цена: 2000.00 лв. (1.80 лв.). ISBN: 954-8340-34-8 (грешен).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1351>]